

'Ασ' Όλα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *



Η Α. Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ Ο Ε'

(ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς προσεγοῦς εἰς Μακεδονίαν περιοδείας Του).

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ



ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ

Πόσον μελαγχολικῶς μεγαλοπρεπῆς εἶναι ἡ αὐριανὴ τοῦ Εὐαγγελίου περικοπή! Ὁ Χριστός, ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους του, ὀλίγον πρὸ τοῦ ἐπισφραγίσθαι τὸ ἔργον του διὰ τῆς μεγάλης θυσίας, ὑψώνει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀρχίζει τὴν ἀγίαν του προσευχὴν: «Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα...»

Ὅντως ἡ ὥρα, ἡ φοβερὰ τοῦ μυστηρίου ὥρα, ἐφθάνει, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐθεώρησε καλὸν νὰ λογοδοτήσῃ, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μὲ δύο λέξεις ν' ἀναφέρῃ τὴν μεγάλην ἀποκάλυψιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Ἀναφέρει παρηγόρως ὅτι οἱ μαθηταὶ του ἐνόησαν τὰς μεγάλας ἀληθείας καὶ ἐτήρησαν τοὺς λόγους του. Τέλος παρακαλεῖ περὶ τῶν μαθητῶν καὶ περὶ τῶν πιστευσάντων εἰς αὐτόν, ἀναθέτει τούτους ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Πατρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ πορεύεται.

Εἰς τοὺς λόγους τοίτους τοῦ Χριστοῦ μία μεγάλη διαφαίνεται πικρία, μία ψυχικὴ ὀδύνη, ὅταν, ἀναφέρων οὗτος περὶ τῆς εὐσταθείας τῶν μαθητῶν του, ἀναφωνεῖ: «Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας».

Ναί, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας εἶχεν ἀποσκιρτήσῃ ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, παρὰ τὰς προσπάθειάς Ἐκείνου, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας ἀφέθη εἰς τὴν φορὰν τῆς ἀθλίας ψυχῆς του, καί, ἀνίκανος νὰ δεχθῇ τὴν Μεγάλην ἀλήθειαν, ἀπέπτυσεν αὐτήν, κυλισθεὶς ἐκ νέου εἰς τὸν βόρβορον, ἀφ' οὗ ἀπεσπάσθη.

Τότε ὁ Χριστὸς ὠμίλει περὶ τοῦ προδότου μαθητοῦ, ἀλλ' ὁ Ἰούδας δὲν εἶναι τύπος ἄγνωστος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπῆρξε πάντοτε, καὶ πάντοτε, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιτυχῶς, ἐπετέλεσε τὸ μυστήριον τοῦ ἔργου. Ἄν οἴσωμεν ἐν τυχαίῳ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐκάστη ἐποχὴ εἶχε καὶ τὸν «υἱὸν τῆς ἀπωλείας» ἀπὸ τοὺς μεγάλους αἰρετικούς τῆς θρησκείας μέχρι τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἀπὸ τῶν Ἐφιαλτῶν καὶ Πανσανιῶν μέχρι τῶν ἔξωμοτῶν καὶ ἀρνησιθρήσκων, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι τύποι «υἱῶν τῆς ἀπωλείας», θὰ ἴδωμεν ὅτι αἱ τοιαῦται ἀσθενεῖς ψυχαὶ εὐρίσκουσι πολλαπλᾶς καὶ ποικίλας ἐκδηλώσεις.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχουσι καὶ σήμερον; Ἐν βλέμμα γύρω μας καὶ ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἀποκαλύψωμεν. Κάθε ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον βλέπετε ψυχρῶς καὶ χαλαρῶς προσκείμενον εἰς τὴν θρησκείαν του καὶ τὰ πάτρια, κάθε ἀνθρώπων, ὁ ὁποῖος πότε μὲν φανερῶς, πότε δὲ καὶ ἀδήλως ρίπτει καὶ ἐν βέλος περιφρονησεως πρὸς τὰ τίμια τῆς θρησκείας καὶ τοῦ ἔθνους, μάθετε νὰ θεωρῆτε ὡς πραγματικὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας, ὡς σύγχρονον τύπον τοῦ ἀθλίου ἐκείνου προδότου.

Θεωρήσατε αὐτὸν ὡς τὸν ἐπιφοβώτερον καὶ ἀπεχθέστερον ἐχθρόν. Ἡ χριστιανικὴ ἀνοχὴ καὶ ἀγάπη παρεξηγεῖται πλέον ἐδῶ· ἀρνηθῆτέ τὴν καὶ ἀμείψατέ τον διὰ τῆς περιφρονησεως καὶ τοῦ ἀποτροπιασμοῦ. Ἄν δι' αὐτῶν δὲν σωφρονισθῇ, θὰ μένη πάντοτε τοῦλάχιστον ἐστιγματισμένος ὑπὸ τοῦ ἔθνους.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ Ὀθωμανικὴ Βουλὴ σήμερον συνέρχεται εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς περιόδου ταύτης. Οἱ βουλευταὶ κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐπέδειξαν ἀρκετὸν ζῆλον πρὸς δρᾶσιν. Κατώρθωσαν νὰ ψηφίσωσιν ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κριθέντα ὡς ἐπείγοντα νομοσχέδια. Οὕτω τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο δεκτὸς ὁ ὑπὸ τῆς Γερουσίας τροποποιηθεὶς προϋπολογισμὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων.

Τὴν Δευτέραν συνεζητήθη ἡ ἐρώτησις τῶν βουλευτῶν Ἀλῆ Τζιναλῆ καὶ Χαφῆς Ἰδραχίμ περὶ τῆς διακοινώσεως τῆς Ρωσίας. Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην παρίσταντο ὁ Μ. Βεζύρης καὶ οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, τῶν Μεταλλείων καὶ Δασῶν, καὶ τῶν Οἰκονομικῶν. Μετὰ τὰς ἀγορεύσεις τῶν ἐρωτῶντων, ὁ Ριφάτ πασᾶς προέβη εἰς καταλλήλους ἐξηγήσεις, δηλώσας ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας δὲν ἐπέδωκε γραπτὴν διακοίνωσιν, ἀλλὰ μόνον προφορικὰς τινὰς ἀνακοινώσεις ἔκαμεν, αἵτινες δὲν συμφωνοῦσι κατὰ τὸ πνεῦμα πρὸς τὰ δημοσιεύματα πρακτορείου τινός. «Ἡμεῖς, ἀπαντῶντες, εἶπεν ὁ ὑπουργός, παρετηρήσαμεν ὅτι καλλίτερον θὰ ἔπραττε τὸ Μαυροβούνιον, ἂν ἀφώπλιζε τοὺς διερχομένους τὰ σύνορα Μαλισσόρους, διεβεβαιώσαμεν δὲ ὅτι οὐδένα κατ' αὐτοῦ σκοπὸν ἔχομεν». Τὰς δηλώσεις ταύτας ἐπηκολούθησαν αἱ τοῦ Μ. Βεζύρου, ὅστις προσέθεσεν ὅτι τὰ ἔκτακτα στρατιωτικὰ μέτρα, ἅτινα ἐλήφθησαν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Μαυροβουνίου, ἐγένοντο διὰ νὰ παρακωλυθῇ ἡ ἐπιβεβαιωθεῖσα ἀνάμιξις τῶν Μαυροβουνίων εἰς τὸ κίνημα.

Μετὰ τὰς δηλώσεις ταύτας, ἡ Βουλὴ ἐψήφισε τὸ τακτικὸν τοῦ βουλευτοῦ Σαῖδ βέη, δι' οὗ ἐκηρύχθησαν ἐπαρκεῖς αἱ δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐξεφράζετο δὲ ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Ἐπὶ 183 παρόντων, ἡ Κυβέρνησις ἔλαβεν 136 λευκάς ψήφους, 47 ἀποσχόντων τῆς ψηφοφορίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἀναγινώσκονται τὰ τακτικὰ τῶν βουλευτῶν Σμύρνης κ. Καρολίδου καὶ Ἐμμανουηλίδου διὰ τὸ Μητροπολιτικὸν ζήτημα· τὰ τακτικὰ ἐγένοντο δεκτά.

Τὰς ἐπομένας συνεδρίας ἀπησχόλησεν ἡ ἐπιψήφισις τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἡ συζήτησις περὶ τοῦ Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀπεφασίσθη ὅπως ἀναβληθῇ διὰ τὴν προσεχῆ βουλευτικὴν σύνοδον· ὁμοίως ἀνεβλήθη καὶ τὸ περὶ ὁδῶν τῆς Μ. Ἀσίας πρόνομιον Τσέστερ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ἐργαζομένη καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ. Μετὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, ἐπελήφθη τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας, συμφώνως δὲ πρὸς τὰς δηλώσεις τοῦ Βενιζέλου, ἡ διάρκεια τῆς διπλῆς Βουλῆς θὰ εἶναι βραχεία, διότι τότε μόνον θὰ διαλυθῇ, ὅταν ἐπιψηφισθῇ ὁλόκληρον τὸ νομοθετικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ



Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καταγγέλλει διαφόρους προσβολὰς, κακώσεις καὶ ὕβρεις ἐναντίον τῶν ἐν Ἡρακλείᾳ ὁμογενῶν στρατιωτῶν ἀπὸ μέρους τῶν τε ἀνωτέρων καὶ τῶν συναδέλφων αὐτῶν Μουσουλμάνων. Ἐν τῷ αὐτῷ γράμματι δηλοῦται ὅτι ἐνώπιον τοῦ Μητροπολίτου τούτου ἀξιωματικὸς τις ὕβρισε καὶ ἔθνος καὶ θρησκείαν καὶ γυναῖκας καὶ Μητροπόλιν. Κατόπιν σφοδρῶν διαμαρτυριῶν τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ἐκατόνταρχος ὑπέσχθη ὅτι θὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα.

Ὁ Μητροπολίτης Πελαγονείας κ. Στέφανος διὰ γράμματος αὐτοῦ παρέχει διαφόρους πληροφορίες περὶ τῶν φόνων, οἵτινες διαπράττονται ὑπὸ τοῦ ληστάρχου Γιουνούς, ἐσωκλείει δὲ κατάλογον τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, παρὰ τῶν ὁποῖων ὁ Γιουνούς ζητεῖ χρήματα.

Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης Ἀτλάντας τῆς Ἀμερικῆς ἀπέστειλε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου λίρας Ἀγγλίας ἐννεμήκοντα τέσσαρας, ἡ δὲ ἐν Κάνσαρ δέκα ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν.

Διετάχθησαν πάντες οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν σχολῶν Θεσσαλονίκης νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ λευκῆς ὁμοιόμορφου στολῆς μετ' ἐρυθροῦ περιλαιμίου, ὅπως παραστῶσιν ἐν σώματι μετὰ τῶν διδασκάλων τῶν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἀνακτος εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἡ νομαρχία Θεσσαλονίκης ἠνοίξε πίστωσιν εἰς τὸν ὑποδιοικητὴν Γευγελῆς 31,000 γροσίων διὰ τὴν κατασκευὴν νέων ἐκκλησιῶν εἰς τὰ κυριώτερα μέρη τῆς περιφερείας του.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἀπέστειλε νέους τεσκερέδες εἰς τὰ Πατριαρχεῖα κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου, τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ ἐκ Σμύρνης ἀνάκλησις. Διὰ τῶν τεσκερέδων τούτων κατηγορεῖται ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης ὅτι κατέστησε τὴν Μητροπόλιν αὐτοῦ κέντρον ἑλληνικῶν ἰδεῶν! Οἱ τεσκερέδες οὗτοι συνδικῆ ἀποφάσει ἐστάλησαν εἰς τὸν Μητροπολίτην διὰ τὰ περαιτέρω.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφήματα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἀσύλων Σμύρνης, τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ σωματείου «Εὐσέβεια» καὶ τῆς Ἐφορίας τοῦ Νεκροταφείου, δι' ὧν ὑπεραμύνονται τοῦ Μητροπολίτου καὶ παρακαλοῦσι τὸ Πατριαρχεῖον νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὸν ἀπέναντι τῶν καταγγελλομένων κατ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

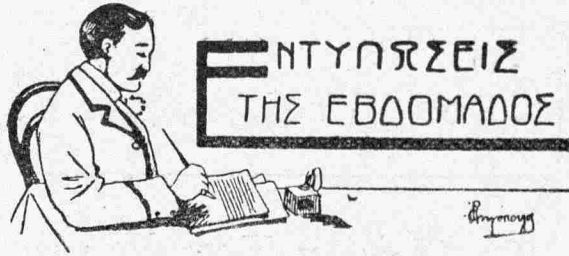
Πάντες οἱ ἐν Μακεδονίᾳ Μητροπολίται, διὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν ὁποῖων δὲν θὰ διέλθῃ ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος κατὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ περιοδείαν αὐτοῦ, διετάχθησαν παρὰ τῶν Πατριαρχείων νὰ κατέλθωσιν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ὑποβάλωσι τὰ σέβη των εἰς τὸν Ἀνακτα.

Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου καταγγέλλει ὅτι ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐν Καλύμνῳ Ἐκτελεστικοῦ ἀρνεῖται νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Συνήλθον τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὰ Δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα. Κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτὴν ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων ὁ Μητροπολίτης Λήμνου κ. Γεννάδιος. Πρόεδρος τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Σεβ. Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανός.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν τῶν Δύο Σωμάτων διορίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μιτυλήνης καὶ Λήμνου καὶ τῶν κκ. Στ. Καραθεοδωρῆ καὶ Λ. Λιμαράκη, ὅπως μελετήσῃ τὸ περὶ νομαρχιῶν νομοσχέδιον. Γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ἀφαιρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς παρεδρείας τῶν Μητροπολιτῶν εἰς τὰ διοικητικὰ συμβούλια.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ



ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ!

“Εν σκυθρωπὸν ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος εὐρέθην ἐσφηνωμένος ὀπίσω ἀπὸ μίαν θολὴν βιτρίναν ἐνὸς καφερείου καί, μὴ ἔχων τι νὰ κάμω, ἐξεφύλλιζον κάποιο περιοδικόν, τὸ ὁποῖον εὐρέθην τυχαίως ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι μου. Ἐξω ἔβρεχε διαρκῶς, ἐκνευριστικά.

Ἦτο πολὺ σκυθρωπὸν τὸ ἀπόγευμα αὐτό, σκυθρωπότερον δ’ ἐφαίνετο εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται, χωρὶς νὰ θέλουν, μέσα εἰς μίαν πνιγερὰν ἀτμόσφαιραν καφερείου, χωρὶς κανένα σύντροφον ἢ φίλον. Αἱ μελαγχολικαὶ σκέψεις ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κυριεύσουν τὴν ψυχὴν μου.

Αἴφνης κάποιος μὲ πλησιάζει. “Ὅταν τὸν εἶδα ἀνέπνευσα. Θ’ ἀλλάξῃ ὀλίγον ἢ σκηνογραφία, ἐσκέφθην, καὶ τὸν ὑπεδέχθην μὲ χαρὰν.



— Τί γίνεσαι; μοῦ λέγει, καιρὸν εἶχα νὰ σ’ ἀνταμώσω . . ., ἀλλὰ κάτι ἔχεις, σὲ βλέπω σκυθρωπὸν . . ., δὲν εἶναι βέβαια τὸ δυστύχημα τοῦ ἀεροπλάνου, τὸ ὁποῖον σὲ κάμνει νὰ λυπῆσαι.

— Ἴσως ὄχι, ἀλλὰ μήπως εἶναι καὶ μικρὸν αὐτὸ τὸ δυστύχημα; ἓνας ὑπουργὸς σκοτωμένος, εἰς πρωθυπουργὸς πληγωμένος καὶ καμμιὰ ἔξηνταριά μωλωπισμένοι. . ., φρονεῖς ὅτι εἶναι μικρό;

— Ναί, εἶναι ἄξιον νὰ λυπῆται κανεὶς καὶ ἐγὼ ἀκόμη λυποῦμαι, ποῦ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶμαι καὶ τόσον εὐαίσθητος, ἐν τούτοις λυποῦμαι, λυποῦμαι περισσότερον ἀπὸ σέ, ὄχι ὅμως δι’ ἐκείνους ποῦ ἐφρονεῦθησαν ἢ ἐπληρώθησαν σ’ ἐκεῖνο τὸ δυστύχημα λυποῦμαι ἀκριβῶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπέζησαν, ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν.

Τὸν παρετήρησα μὲ ἀπορίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς χωρὶς νὰ τοῦ εἶπω τίποτε. Ἐξω ἢ βροχὴ βαρεῖα, ἐκνευριστικά ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ.



— Ἀπορεῖς βέβαια. Λοιπὸν σὲ λέγω μὲ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον, ὅτι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιζοῦν ἀπὸ τέτοια δυστύχηματα ἢ ἀπὸ ἄλλα παρόμοια ἢ μή, ναί, ἐκεῖνοι ποῦ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν, ἐγὼ, σὺ καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, εἶναι δυστυχεῖς, εἶναι διὰ κλάψιμον ἐξ αἰτίας τῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφίνει καὶ μᾶς ὀρίζει ἐπιτακτικὰ ἢ πρόοδος.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω, τοῦ παρετήρησα.

— Μὲ καταλαμβάνεις πολὺ καλά, εἶμαι βέβαιος μάλιστα ὅτι ἡ ψυχὴ σου αἰσθάνεται κάλλιστα τὴν κατάστασιν, ἢ ὁποία ἐδημιουργήθη γύρω μας. Δὲν σοῦ συνέβη καμμιὰ φορὰ νὰ μελαγχολήσῃς χωρὶς νὰ εἰξευρῆς τὸ διατί;

— Πολλάκις μάλιστα.

— Λοιπὸν ἀφορμὴ τῆς μελαγχολίας σου αὐτῆς εἶναι ἡ συναίσθησις, τὴν ὁποίαν ἔχεις, ἔστω καὶ λεληθότως, ὅτι εἶσαι δυστυχὴς καὶ μαζί σου ὅλη ἡ ἀνθρωπότης.

— Καὶ διατί αὐτό;
— Πρὸς χάριν τῆς ὡραίας θεᾶς μας, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ μανίαν θρησκολήπτου τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος προσφέρομεν ὡς θυσίαν αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν μας, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μας, ναί, χάριν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ Μαμωνᾶ, τὸν ὁποῖον ὠνομάσαμεν μ’ ἐν γλυκῷ ὄνομα καὶ τὸν ἀποκαλοῦμεν τρυφερώτατα πρόοδος . . .

“Ὁ φίλος μου ἐσκυθρόωπασεν. Ἐξω ἢ βροχὴ βαρεῖα, ἐκνευριστικά ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ.



— Δὲν εἶμαι ὑπερβολικός, φίλε μου, αὐτὰ δὲ ποῦ σοῦ λέγω εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, ἀδιάφορον ἂν δὲν θέλωμεν νὰ τὴν δεχθῶμεν ἢ πρόοδος μᾶς ἔφευγεν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐπιβολῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν δυστυχίαν, τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐξάντλησιν.

— Νομίζω ὅτι πολὺ ἀδικεῖς τὴν πρόοδος, ἢ ὁποία μᾶς ἐχάρισε τόσα καλά.

— Καὶ δὲν μοῦ τὰ μετροῦς, σὲ παρακαλῶ, τὰ καλά τῆς;

— Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, τοῦ φωτισμοῦ, τῆς εὐχεροῦς βιομηχανίας, τῆς κινητηρίου δυνάμεως, ἢ θαυμασία πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν, μαζί μὲ τόσα ἄλλα πράγματα, φρονῶ ὅτι βαρύνουν πολὺ.

— Ναὶ σ’ αὐτὸ συμφωνῶ, συμφωνῶ ὅτι βαρύνουν πολὺ ἐπὶ τῆς δυστυχίας τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ὅχι δά! ἐφώνησα.

— Παρακολούθησε τὰς σκέψεις μου καὶ σὲ παρακαλῶ εἰπέ μοῦ ποῦ ἔχω ἄδικον: Ἐν πρώτοις μοῦ εἶπες τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ τὴν πρόοδος τῆς βιομηχανίας, τὰ ἐννοῶ κάλλιστα ἀλλὰ νομίζεις ὅτι ὠφέλησαν εἰς τίποτε τὴν ἀνθρωπότητα; αἱ θαυμάσιαι μηχαναὶ κατασκευάζουν ταχύτατα καὶ εὐθηνότατα, εἶναι ἀλήθεια, ὅσα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μήπως δι’ αὐτὸ δὲν ἐστέρησαν ἀπ’ αὐτοῦ τὴν ἀνετον ἐργασίαν, μήπως δὲν τὸν ἐνέκλεισαν μέσα εἰς ἀνήλια ἐργαστήρια, μήπως δὲν τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ ὀσφραίνεται νύκτα καὶ ἡμέραν τὴν βρωμερὰν αἰθάλην τῶν ὀρυχείων καὶ ν’ ἀναπνέῃ ὅλα τὰ δηλητηριώδη ἀέρια, μήπως ἢ «θαυμασία μηχανή» δὲν ἔρριψε τόσους ἀέργους εἰς τοὺς δρόμους διὰ ν’ ἀκολουθήσουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀλήτου καὶ τῶν ἀπάς;

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ στάδια . . .

— Ὅχι, φίλε μου, βλέπεις τὴν λάμπουσαν μηχανήν, ἢ ὁποία μὲ καταπλήσουσεν ἀκριβειαν ἐκτελεῖ τὸ ἔργον τῆς καὶ θαυμάζει τὴν «ὡραίαν πρόοδος» καὶ μ’ ὅλα ταῦτα αὐτὴ ἢ λαμπρότης τοῦ χάλυβος ἐξηγοράσθη μὲ τὴν μᾶλλον ἀποκρουστικὴν τῶν ψυχῶν ἀκαθαρσίαν. Ἡ πρόοδος, διὰ νὰ παρουσιάσῃ στίλβον τὸ μέταλλον, παρημέλησε τὰς ψυχὰς, ὡσὰν αὐταὶ νὰ μὴ εἶναι τόσον, ὅσον ἐκεῖνο, πολυτιμοί. Ἄλλ’ ἄς ἀφήσωμεν αὐτό. Μοῦ εἶπες καὶ διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν συγκοινωνιῶν. Τὴν ὁμολογῶ. Τὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕως τὴν Μαδρίτην χίλια ἑκατὸν ἐξήκοντα τρία χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε διετρέχομεν εἰς ἡμέρας ὀλοκλήρους, τώρα ἐν ἀεροπλάνον τὰ διανύει εἰς 41 καὶ μόνον ὥρας. Ἐκπληκτικόν, θὰ μοῦ εἶπης καὶ σ’ ἐννοῶ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ εἰμπορέσω ποτὲ νὰ ἐννοήσω: ποῖαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἔχει αὐτὴ ἢ συντομία. Συλλογήσου ὅτι ἄλλοτε ὁ βίος ἦτο μακρότερος, ὁ ἄνθρωπος ἔζη περισσότερον καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ μεγάλα πράγματα εἰμποροῦσε ν’ ἀφιερῶσθαι καὶ ἀρκετὰς ἡμέρας διὰ τὰ ταξείδιά του, ἐνῶ τώρα ποῦ τὰ μέσα ἔγιναν συντομώτερα καὶ αἱ ἀπο-

στάσεις συνετημήθησαν, τώρα ἀκριβῶς ἐξοδεύει περισσότερον χρόνον διὰ τὰ ταξείδια, διότι καὶ ἡ ζωὴ του συνετημήθη ἐπαισθητῶς. Τί, ἄλλως τε, εἶναι προτιμότερον: νὰ ζῶ ὑγιὴς καὶ ρωμαλέος 100 ἢ 150 χρόνια καὶ ἄς ἐξοδεύω 1 μῆνα διὰ τὸ ταξείδιον ἕως τὴν Μαδρίτην ἢ νὰ ζῶ μόνον 20-30 χρόνια καὶ νὰ ἐξοδεύω διὰ τὸν ἴδιον δρόμον 15 ὥρας; Βλέπεις ὅτι ἡ ἀναλογία δὲν εἶναι ὅπως εὐθύς τὴν φανταζόμεθα.

— Ἄλλ’ αἱ ἐπιστήμαι;

— Μὲ κάμνεις νὰ γελῶ. Ἄν ὑπάρχῃ ἄχρηστος γνῶσις διὰ τὸν ἄνθρωπον, αὐτὴ εἶναι ἢ γνῶσις μερικῶν ἐπιστημῶν. Τί μ’ ὠφελεῖ ὅτι ἢ χειρουργικὴ προώδευσε καταπληκτικὰ καὶ ἢ παθολογία εὗρε δύο νέα φάρμακα; Δὲν φρονεῖς ὅτι κάθε πρόοδος τῆς ἐπιστήμης εἶναι καὶ μία ἀπόδειξις τῆς ἀθλιότητός μας; Εὐρίσκεται τὸ ἐλιξήριον κάποιας ἀσθενείας, σπουδαία πρόοδος ἀναφωνοῦμεν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ εὐρίσκετο τὸ φάρμακον αὐτὸ ποτέ, ἀφοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀσθένεια; Εὐρίσκεται τὸ φάρμακον τῆς συφιλίδος ἢ τοῦ καρκίνου, ἄρα ὑπάρχουν αἱ βρωμεραὶ αὐταὶ ἀσθένειαι ποῦ βλέπεις λοιπὸν τὴν πρόοδος;

— Καὶ ὅμως θαυμάζομεν αὐτὸ . . .

— Χωρὶς λόγον, χωρὶς λογικὴν. Μάθε, φίλε μου, ὅτι ἡ πρόοδος αὐτὴ μᾶς ἤλλαξε τὰς συνθήκας τοῦ βίου, μᾶς ἐξετίναξε τὰ νεῦρα, μᾶς ἐξεδίωξε τὴν χαρὰν καὶ τὴν γνησίαν ἀπολαυσίν τοῦ βίου, σιγὰ-σιγὰ χάνομεν ὅτι μετὰ στοργῆς ἠγάπησαν οἱ πατέρες μας: τὴν οἰκογένειαν, τὸν ἔρωτα, τὴν καλλιτεχνίαν, γινόμεθα νάνοι, ἀσθενικὰ ὄντα, φαντάσματα ἐφήμερα, ἐνῶ μόνον αἱ μηχαναὶ, τὰς ὁποίας ἡμεῖς δημιουργοῦμεν, εἶναι ὀγκώδεις, εἶναι αἰώνιοι.

— Ἡ πρόοδος λοιπὸν ἐπιδραῖ ἐπὶ τῆς καλλιτεχνίας καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος;

— Βέβαια, εἶναι τὰ πρῶτα καὶ τὰ ἀγνότερα θύματά της: ποῖος πλέον ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀεροπλάνου του θὰ ρίπτῃ μιὰ ματιὰ πρὸς ἐν ὡραῖον τοπεῖον, ἀφοῦ τὸ πᾶν θὰ τοῦ φαίνεται συγκεχυμένον καὶ ἄτονον; ποῖος πλέον θὰ εἰμπορῆ νὰ ρεμβάσῃ εἰς τὰ γλυκὰ μάτια τῆς ἐρωμένης, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνη θὰ τὰ ἔχη κρύψει εἰς τὰ μαῦρα ἢ κίτρινα δίοπτρα τοῦ κασκέτου τῆς καὶ ἡ ἴδια θὰ ἔχη θάψει τὴν κομψότητά της μέσα εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ χονδρὴν τοῦ σωφῆρος καὶ τῆς ἀβιατρὸς περιβολῆς; . . .

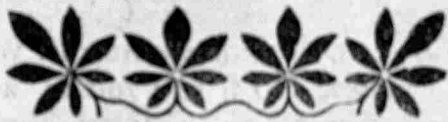
Δὲν ἀπήντησα τίποτε εἰς τὴν ἐρώτησίν του, διότι δὲν ἠδυνάμην.

— Ναί, φίλε μου, ἐπανέλαβεν, αὐτὴ εἶναι ἢ πρόοδος σου ἐφευρίσκει δρητνάουτ διὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ πένθος, κατασκευάζει ἀεροπλάνα διὰ νὰ μᾶς φέρῃ γρηγορώτερα ζῶντας ἢ νεκροὺς ἀδιάφορον εἰς τὴν Μαδρίτην, ἀλλὰ πάντοτε δυστυχεῖς, ἀλλὰ πάντοτε οἰκτρὰ θύματα. . . Ἴδου λοιπὸν διατί κλαίω ἐκείνους ποῦ ἐπιζοῦν, ἐκείνους ποῦ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσουν. Ἐξω ἄδικον;



Δὲν τοῦ ἀπήντησα, ἀλλ’ ἐσῆκωσα ὡσὰν κουρασμένος τὸ βλέμμα. Τὰ φῶτα εἶχον ἀνάψει πρὸ πολλοῦ καὶ ἡ βροχὴ εἶχε διακοπῆ, ἀλλ’ ὁ καιρὸς ἔμεινεν ὁ ἴδιος, βαρὺς, σκυθρωπός, ἄχαρις. Ἐσηκώθην, ἔσφιξα τὸ χεῖρ τοῦ φίλου μου καὶ τὸν ἀφῆκα.

Ἦτο σκυθρωπὸς καὶ βαρὺθυμος. Ἦτο ἄρα γε ἡ ἐπίδρασις τοῦ καιροῦ ἢ ἀποτελεσματῶν λόγων τοῦ παραδόξου συνομιλητοῦ μου!



ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ

'Απ' Όλα

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ

'Αξιόραστος αναγνώστρια,

Φίλτατε αναγνώστα,

Ἐάν αὐτὴν τὴν στιγμήν λαμβάνω τὴν πένταν διὰ νὰ σὲ ἀπευθύνω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὸ κάμνω διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω μίαν ἀκόμη φορὰν διὰ τὴν ἀγάπην, διὰ τῆς ὁποίας με τιμᾶς καὶ διὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὰς πολλὰς μου χάριτας δι' αὐτὴν τὴν προτίμησιν. Ἄλλὰ καὶ κάποιος ἄλλος λόγος μὲ ὤθει νὰ σοῦ γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ τὸν λόγον αὐτὸν προθυμότερα θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Ἐχω ἓνα καὶ μόνον πόθον, ἔχω ἓν καὶ μόνον ἰδανικόν: Νὰ γίνω ὁ ἀληθὴς σου σύντροφος, ὁ ἐπιστήθιος σου φίλος, τὸ ἀγαπητόν σου καὶ προσφιλὲς ἀνάγνωσμα. Καί, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσης, τότε μόνον θὰ αἰσθανθῶ τὴν μεγάλην, τὴν ἀληθινὴν χαρὰν, ὅταν μία φωνή, φωνὴ εὐκρινῆς καὶ γενικῆ μου εἴπῃ: — Ἐγίνες!

Τίποτε ὅμως εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον κανονίζει κάποιος ὀρισμένος ρυθμὸς, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ γρήγορα καὶ ἀποτόμως εἰς τὴν τελειότητα. Τὸ ἄστρον πρὶν μεσουρανήσῃ πρέπει σιγὰ-σιγὰ ν' ἀναβῆ τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸ τριαντάφυλλον πρὶν δώσῃ τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν του θὰ διέλθῃ κατὰ σειρὰν ὅλας τὰς περιόδους τῆς ἀναπτύξεώς του. Νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν ἐγὼ νὰ μὴ ἀκολουθήσω αὐτὸν τὸν γενικὸν κανόνα τῆς ἐξελέξεως καὶ τῆς μεταβολῆς;

Δὲν θὰ σοῦ ἔκαμνα ὅλως διόλου λόγον διὰ τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἀπαντῶ εἰς τὸν δρόμον μου, δὲν θὰ σοῦ ἐφανέρονον τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους συνάπτω σχεδὸν καθ' ἡμέραν πρὸς ὅλα τὰ φυσικὰ καὶ τεχνικὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα κάθε ὑπαρξὶς ζῶσα ἀντικρούζει, οὔτε λέξιν θὰ ἔλεγα περὶ ὄλων αὐτῶν, ἂν δὲν εἶχον καὶ τὸ θάρρος νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔχω τὸν πόθον ν' ἀγωνισθῶ ἀκόμη, νὰ καταβάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου καὶ ὅλην τὴν ζέσιν μου, ἀρκεῖ, φιλιότη ἀναγνώστρια καὶ ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, νὰ σ' εὐαρεστήσω, ἀρκεῖ νὰ κατορθώσω νὰ φανῶ ἄξιον τῆς ἀγάπης σου. Αὐτὴ καὶ μόνη μου εἶναι τὸ πολυτιμότερον καὶ γλυκύτερον ἔπαθλον.

Καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τῆς δράσεως ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω τὴν βοήθειάν σου, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχω τὴν ὀδηγίαν σου, ἡ ὁποία εἶναι πολυτιμὸς δι' ἐμέ. Δι' αὐτό, μὲ ὅλον τὸ θάρρος

φίλου εὐκρινουῶς, σοὶ ἀπευθύνω τὰς κατωτέρω ἐρωτήσεις: λάβε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ γράψῃς τὴν ἀληθινὴν, τὴν ἀνυπόκριτον γνώμη σου ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, διότι γνωρίζω ὅτι προέρχεται ἀπὸ καρδίαν, ἡ ὁποία μὲ ἀγαπᾷ σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὴ παραμελήσῃς εἰς τὴν ἀπάντησιν ἔξ αὐτῆς θὰ ἐννοήσω τὰς προτιμήσεις σου, θὰ ἀντιληφθῶ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν ἔχεις περὶ ἐμοῦ καὶ θὰ προβῶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν των, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, μελετήσω καλῶς ὅλας τὰς γνώμας τῶν φίλων μου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ χάρις, τὴν ὁποῖαν ζητῶ ἀπὸ σέ, φίλτατε ἀναγνώστα καὶ προσφιλεῖς ἀναγνώστρια, διὰ τὴν ὁποῖαν προκαταβολικῶς σ' εὐχαριστῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν.

ΤΟ «ΑΠ' ΟΛΑ»

Ἐρωτήσεις:

1. — Τί λείπει ἀπὸ τὸ «Ἀπ' Όλα»;
2. — Τί ἐκ τῶν δημοσιευμένων σᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο;
3. — Ποῖον ἐκ τῶν συνεργατῶν μας προτιμᾶτε καὶ ποῖος σᾶς ἀπαρέσκει;
4. — Ποῖον ἐκ τῶν μὴ συνεργατῶν μας ἐπιθυμεῖτε νὰ προσλάβωμεν;
5. — Ποῖα στήλη μας σᾶς ἀρέσει πλεονέκτερον;
6. — Εἰς ποῖον εἶδος συνιστᾶτε νὰ ἐνδιατρίψωμεν;
7. — Εἰς τὴν θέσιν μας τί θὰ ἐκάνετε;
8. — Εἰς τί δύνασθε νὰ συμβάλετε;
9. — Πῶς νομίζετε ὅτι τὸ «Ἀπ' Όλα» θ' ἀποκτήσῃ εὐρύτεραν διάδοσιν καὶ μεγαλειότεραν ἐπιβολήν;
10. — Ποῖον εὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν συνιστᾶτε ὡς πρότυπον διὰ τὸ «Ἀπ' Όλα»;

Ἐκαστος ἀναγνώστης δικαιούται ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἄνω ἐρωτήσεις. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ γράφονται ἐπὶ ὅλως ἰδιαιτέρου χαρτου, ἀσκέτου πρὸς οἰονδήποτε ἄλλο περιεχόμενον, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὑπογεγραμμένα μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα. Ἀπαντήσεις ἀνυπόγραφοι ἢ μόνον μὲ ψευδώνυμον δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Αἱ ληφθῆσόμενα μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἀπαντήσεις θὰ καταστρωθῶσι, θὰ μελετηθῶσι καὶ αἱ πλεονηφουῦσαι γνώμαι θὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν. Ἡ Κωνσταντινούπολις, αἱ ἐπαρχίαι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν δικαιούνται εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦτο.

Σ ΤΗΝ ΑΛΦΑ

Θυμήσου τῆς ἀτέλειωτης τῆς ὄρας ποῦ σὲ ἐβλεπα, σ' τὴν πολυθρόνα σου γυρμένη, νὰ ταξιδεύης ποῖος ξέρει σὲ ποῖες χῶρες, ἀγάπη μου ἐσύ, ὠνειρευμένη!

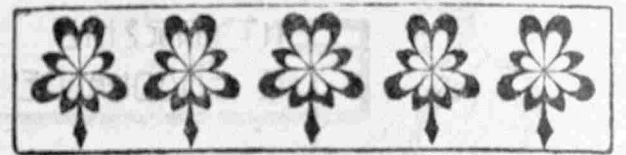
Κι' ἀπ' τὰ γλυκά σου ὄνειρα ὅταν ξυπνοῦσες καὶ μ' ἐρριχνες σ' τὸ παραθύρι μιά ματιά, θυμήσου πῶς σ' τὰ μάτια ποῦ ἀπαντοῦσες ἐννοιωθες ζωγραφισμένη μιά καρδιά.

Ὡ! μιά καρδιά, ποῦ ἐφανέρωσε σὲ σένα μὲ ἄφωνη ἐκδήλωσι ἓνα πάθος βωβό, ἀλλὰ ποῦ σ' ἔλεγε ὀλοένα τὸ μυστικὸ τραγοῦδί του ἀπ' τὸ βάθος:

«Ἐν' ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα πειρὸς μεγάλη ἀπ' τὰς ἐκτάσεις ποῦ πλανᾶσαι αὐτὲς τῆς ὄρας, καὶ θὰ μποροῦσε αἰῶνια νὰ σοῦ ψάλλῃ τραγοῦδια ποῦ δὲν θάκουες στῆς μαγευμένεσ χῶρες».

Σάνθη.

Κ. ΣΝΩΚ



ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΨΑΛΤΟΥ

(Ἐκ τοῦ φυσικοῦ)



ΥΧΟΡΡΑΓΟΥΝ καὶ μουσκευμένον ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν, δειλόν, τρομαγμένον, μὲ φουσκωμένα τὰ πτερά, ἓνα συμπαθέστατον χελιδόνι ἐκάθησεν εἰς κλάδον ἀκακίας, τῆς ὁποίας τὰ

καταπράσινα πυκνὰ φύλλα ἐθώπευον τὸ κλειστὸν παράθυρον τοῦ δωματίου μου.

Παραζαλισμένον ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπον τολάντευμα τοῦ κλάδου, τὸν ὁποῖον τὴν στιγμήν ἐκείνην δαιμονιωδῶς ἐκινούσεν ἡ ριζοσπάστις θύελλα, μὲ οἶκτον ἠτένιζε πρὸς τὸ παράθυρον.

Πρὸς στιγμήν ἐτόνισεν ἓνα λιγυρὸν τερέτισμα. Δὲν εἶχεν ὅμως τὴν χάριν, τὸν εὐθυμον χρωματισμὸν τοῦ παντοτεινοῦ τερέτισματός του. Κάθε τόνος του, κάθε φθόγγος του, ἐνόμιζες ὅτι ἐσήμαινεν ἓνα πόνον ψυχῆς, ἓνα συγκινητικὸν παράπονον, μίαν αἴτησιν οἴκτου καὶ προστασίας.

Ἦνοιξα τὸ παράθυρον καὶ ἤπλωσα τὴν χεῖρα. Ἡμερώτατον καὶ ἀποκαμωμένον ἀπὸ τὴν ἀσυνήθη εἰς αὐτὸ ἀγριότητα τῶν στοιχείων, μ' ἀφῆκε νὰ τὸ κρατήσω εἰς τὴν θερμὴν μου παλάμην. Τὸ καυμένον!...

Μὲ τὸ ἀδιάκοπον καὶ ἀρκετὰ δυνατόν καρδιοκτύπι του, ἄφινε νὰ ἐννοήσω τὴν ψυχικὴν ταραχὴν του, τὴν μεγάλην τρομάραν του. Τὸ ἐθώπευσα, τὸ ἐθέρμανα καὶ πρὸς στιγμήν τὸ ἀφῆκα ἐπὶ τοῦ γραφείου μου. Τὸ καυμένον!...

Μουδιασμένον, μόλις κατώρθωνε νὰ μισοανοίγῃ τὰ ὀλόμαυρα πτερά του καὶ νὰ κινή τὴν βαρυμένην ἀπὸ τὴν βροχὴν κεφαλὴν του.

Ἦστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἤρχισεν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον τὸ τερέτισμά του. Τί χαρά!...

Ἦπέθεσα ὅτι ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν κόπωσιν, ἀπὸ τὴν τρομάραν του.

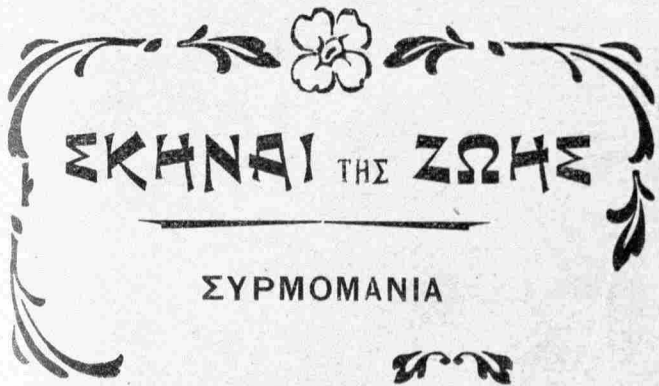
Ἦπέθεσα ὅτι τὸ τερέτισμά του ἐκείνο ἦτο ὕμνος εὐγνωμοσύνης, εὐχαριστήριος διὰ τὴν σωτηρίαν του ἀπὸ τὴν ὄρμην τῶν στοιχείων.

Πόσον ὅμως ἠπατήθην!

Ἦλλοίμονον!... Ἦτο πένθιμος ῥοδή, ἦτο τὸ κύκνειον ἄσμα του.

Διότι μετ' ὀλίγον παραπονεμένον παρέδιδε τὸ πνεῦμα ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀμμάτων μου καὶ παρὰ τὰς προσπάθειάς μου διὰ τὴν διάσωσίν του...

Ἦπέθανεν ἓνας ἀθῶος ψάλτης τῆς φύσεως, ἀπλούστατα διὰ μίαν ἐξαφνικὴν, ἀστοργὸν ἰδιοτροπίαν τῆς.



ΣΥΡΜΟΜΑΝΙΑ

ΔΙΑ να αποκτήση η συρμομανής γυνή εν ένδυμα του τελευταίου συρμού, μεταχειρίζεται δύο τρόπους, αναλόγως του χαρακτήρός της. Τόν δι' ευθείας και τόν δια πλγίας ὁδοῦ.

Κατά μὲν τὸν πρῶτον, ἡ σύζυγος, εὐλικρινής, μετὰ τὸν θαυμασμόν της πρὸ βιτρίνας στολισμένης με ὠραῖον φόρεμα τοῦ ἄνευ τέλους τελευταίου συρμού, λέγει πρὸς τὸν σύζυγόν της κατ' ευθείαν καὶ ἄνευ ἐλιγμῶν :

— Θὰ μοῦ ἀγοράσῃς αὐτὸ τὸ φόρεμα, διότι εἶναι θαυμάσιον, εἶναι τοῦ γούστου μου καὶ τρελλαίνομαι δι' αὐτό.

Ἐὰν μὲν ὁ σύζυγος ἔχῃ χρῆμα καὶ ἰδίαν γνώμην μετὰ τὸ ἡμισύ του, χωρὶς ἀντίρρησην θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κατάστημα καὶ θὰ τὸ πληρώσῃ. Αὕτη ὅμως ἡ περίπτωσις εὐρίσκειται εἰς τὴν ὀλιγαριθμὸν ὁμάδα τῶν Κροίσων.

Εἰς τὴν πολυπληθῆ ὁμῶς τάξιν τῶν κοινῶν θνητῶν, τῶν μὴ ἐχόντων φιλικὰς σχέσεις μετὰ τὸν χρυσὸν θεόν, ἡ ἀνωτέρω ἐπιθυμία τῆς συζύγου θὰ συναντήσῃ τὴν οὐδὲν καλὸν προμηνύουσαν σοβαρότητα τοῦ συζύγου. Ἡ ἄρνησις, ὀλιγόλογος καὶ ψυχρά, προξενεῖ τὴν ὀργὴν τῆς τρυφερᾶς συζύγου. Αἱ κραυγαὶ τοῦ θυμοῦ της θὰ εὗρουν ἠχῶ εἰς τὴν ἱπποτικὴν ψυχὴν τοῦ συζύγου καὶ οὕτω, κατὰ τὴν παροιμίαν φασοῦλι με φασοῦλι κτλ., ἀπὸ λόγου εἰς λόγον θὰ καταλήξουν διὰ τοῦ διαζυγίου εἰς τὰ ἔξ ὧν συνετέθησαν. Αὐτὸς εἶναι ὁ εἰς τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ δύο σύζυγοι στρέφουν μὲν τὴν ῥαχὴν των πρὸς ἀλλήλους καὶ καθίστανται ξένοι εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ἀλλὰ μένουσιν τοῦλάχιστον τίμιοι.

Κατὰ τὸν δεύτερον, ἡ σύζυγος, ὑποκρίτρια καὶ πονηρὰ εἰς τὸ τετράγωνον, βλέπει τὴν ἡμέραν ἕνα θαυμάσιον φουστάνι εἰς μίαν βιτρίναν καὶ τῆς ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸ σφίξῃ εἰς τὴν ἀγκαλιάν της. Τὸ ἔσπερας εἰδοποιεῖ τὸν σύζυγον περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος μετὰ ζοηρὰ χρώματα καὶ προσπαθεῖ πλαγίως νὰ διακρίνῃ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ τοῦ προξενήσῃ ἡ εἶδησις. Ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ προσώπου τοῦ λέοντος τούτου τῆς οἰκογενείας κάθε ἄλλο παρὰ χαρὰ ἐξαπλώνεται. Ἡ ἄρνησις κρέμαται ἐκ τῶν χειλέων του. Τότε τὸ πονηρογύναικο δὲν ἀπελπίζεται καὶ τῷ λέγει :

— Μὴ χαλᾶς τὴν καρδιά σου, ἀνδρούλη μου, καὶ δὲν παίρνω τὸ φουστάνι, ἂν δὲν τὸ ἐπιθυμῆς. Ἄν θέλῃς, ἐγὼ θὰ προσπαθῆσω νὰ κάμω οἰκονομίαν ἀπὸ τὸ μνησιῶν ποῦ μοῦ δίδεις διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότε θὰ τὸ πάρω.

Ὁ σύζυγος, ὄχι μόνον τώρα δὲν ἀρνεῖται, ἀλλὰ καὶ χαίρει διὰ τὰς οἰκονομολογικὰς γνώσεις τῆς τρυφερᾶς γυναικός του καὶ ἡσυχος ἀνάπτει τὸ τσιγάρον του καὶ λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα.

Μετὰ τινα καιρὸν, ἕνα βράδυ, ὅταν ὁ σύζυγος ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, τὸ πι-

στόν του ἡμισυ, γεμῆτον χαρὰν, τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐπὶ πολυθρόνας εἶναι νοχελῶς ἐξηπλωμένον τὸ θαυμαστὸν φουστάνι, τὸ ἀγορασθὲν «ἀπὸ τὰς οἰκονομίας». Ἐκεῖνος τὴν συγχαίρει διὰ τὴν λαμπρὰν οἰκονομίαν της καὶ τῇ εὐχεται μετὰ «ὑγίαν νὰ τὸ φορέσῃ».

Τὴν ἐπομένην, ὅταν ὁ σύζυγος ἡσυχος ἀπέρχεται διὰ τὴν ἐργασίαν του, ἕνας μορτᾶκος λαθραίως εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δίδει εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν ἕνα γραμματάκι τοῦ ἑξῆς ἀσημάντου περιεχομένου :

«Ποθητὴ μου, τὸ φουστάνι ποῦ σοῦ ἔστειλα, ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης μου, πιστεύω νὰ εἶναι τοῦ γούστου σου. Πότε θὰ σὲ ἴδω ;

Ὁ λάτρης σου X.»

Μ' ὅλα ταῦτα, οἱ σύζυγοι ἐξακολουθοῦν ζῶντες ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ, ἀλληλοτιμῶμενοι πάντοτε.

Ποῖος ἐκ τῶν δύο τρόπων, τοὺς ὁποίους γεννᾷ ἡ συρμομανία, νομίζετε ὅτι εἶναι ὁ συνηθέστερος ;

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΛΗΣ

‘Απ’ Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

Τὸ περιδέραιον μετὰ τοὺς μαύρους μαργαρίτας, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ Μαρία, βασίλισσα τῆς Σκωτίας, τὴν ἡμέραν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, πολύτιμον διὰ τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν μαργαριτῶν του καὶ διὰ τὰς ἱστορικὰς του ἀναμνήσεις, δὲν εἶχεν ἀνευρεθῆ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης. Ἦτο γνωστὸν ὅτι ἡ Μαρία τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐμοίρασε τὰ κοσμήματά της εἰς τὰς φίλας της, ἐν τούτοις οὐδεὶς ποτε ἐφανερώθη κάτοχος τοῦ πολύτιμου περιδεραιίου. Ἡ τύχη ὅμως, ὅπως εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἔκαμεν ὅ,τι δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κάμῃ ἄλλος κανεὶς. Τὸ περιδέραιον ἀνευρέθη ὑπὸ τὰς ἑξῆς περιστάσεις : Μία ποδηλάτις διοπτροφόρος διήρχετο ἐν μικρὸν χωρίον τῆς Σκωτίας, ὅτε ἡ ἄλυσσις τῶν διοπτρῶν της ἐθραύσθη, ἠναγκάσθη δὲ νὰ σταματήσῃ πρὸ τινος ἐργαστηρίου μεταλλικῶν εἰδῶν διὰ νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃ. Ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκετο τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ τεχνίτης, ἡ γυναῖκά του λέγει εἰς τὴν ξένην : «Ἄν βιάζεσαι νὰ φύγῃς, κάπῃ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἐχω μέσα ἐν περιδέραιον μετὰ ψευτομαργαριτάρια· ἂν θέλῃς, ἀγοράσέ το, βγάλε τὰ μαργαριτάρια του καὶ μεταχειρίσου τὴν ἄλυσίδα του· θὰ σοῦ κοστίσῃ κάμποσο ἀκριβὰ, δώδεκα σελίνια καὶ ἔξ πέννας». Ἡ ἀγορὰ ἔγινε. Μετὰ τινα δὲ καιρὸν ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ περιδέραιον αὐτὸ ἦτο τὸ χαμένον περιδέραιον τῆς βασιλίσσης, τὸ ὁποῖον ἐπωλήθη ὕστερον 400,000 φράγκα.

— Ὁ ἀγὼν τῶν ἀεροπλάνων δρόμου Παρισίων-Μαδρίτης, ὡς ἐγράψαμεν, ἐξηκολούθησε. Τρεῖς κατῳρθωσαν νὰ φθάσωσι μετὰ τοῦ δευτέρου σταθμοῦ, ἦτοι μετὰ τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ, 735 χιλιόμετρα ἀπὸ τῶν Παρισίων. Πρῶτος ἦλθεν ὁ Vedrines, διανύσας τὸ διάστημα εἰς 10 ὥρας 20' καὶ 22", δεύτερος ὁ Garros εἰς 11 ὥρας 22' καὶ 36" καὶ τρίτος ὁ Gibert εἰς 43 ὥρας 3' καὶ 18". Μένει τὸ τρίτον μέρος τοῦ δρόμου ἀπὸ Ἁγ. Σεβαστιανοῦ μετὰ Μαδρίτης, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ δυσκολώτερον, ὄχι τόσον διὰ τὴν κατὰ μῆκος ἀπόστασιν, ἣτις εἶναι 428 χιλιόμετρα, ὅσον διὰ τὸ ποικίλον ὕψος, τὸ ὁποῖον θ' ἀκολουθήσουν τὰ ἀεροπλάνα, διότι, ἐνῶ ἡ ἀφετηρία θὰ εἶναι 23 μέτρα ὕψος, τὸ τέλος θὰ εἶναι 705 μ., εἰς δὲ τὸ μέσον τοῦ δρόμου τὰ ἀεροπλάνα θ' ἀναγκασθῶσι, διὰ νὰ διέλ-

θοσι τὰ διάφορα ὄρη, ν' ἀναβῶσιν εἰς ὕψος ὅτε μὲν 997 μέτρα, ὅτε 1250 καὶ εἰς τὴν θέσιν Puerto de Somosierra 1460. Ὅλοι ἐννοοῦν πόσον εἶναι δυσχερὴς ὁ ἀγὼν ἐν τούτοις ὁ Vedrines ἐφθάσεν εἰς Μαδρίτην, κατὰ τὰ ἐκεῖθεν τηλεγραφήματα, διανύσας τὸ μεταξὺ Ἁγ. Σεβαστιανοῦ—Μαδρίτης διάστημα εἰς 37 ὥρας 27' 12" καὶ 1/6. Ἄν τώρα ἀφαιρέσωμεν τὰς ὥρας τῆς σταθμεύσεως καὶ λοιπὰς καθυστερήσεις, βλέπομεν ὅτι ὁ Vedrines ὑπερέτησε τὸ Express κατὰ 13 σχεδὸν ὥρας.

— Εἰς τὴν δημοπρασίαν Νελίδωφ, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τὴν galerie Georges Petit εἰς τὸ Παρίσι, ἐν μικρὸν ἄγαλμα ὕψους 40 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην, ἠγοράσθη 90,100 φράγκα ἀπὸ τὸν κ. Kelekliar. Τὸ ἄγαλμάτιον αὐτὸ εὐρέθη εἰς Πάνορμον τὸ 1884 ἐντὸς σαρκοφάγου, οἱ δ' ἀρχαιολόγοι Fortwaengler καὶ Sal. Reinach κρίνουσιν αὐτὸ ἔργον τέχνης τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος. Εἰς τὴν αὐτὴν δημοπρασίαν εἰς Διόνυσος, 207 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου ὕψους, ἐπωλήθη 18,000 φράγκα. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἄγαλμάτιον, τὸ ὁποῖον μετὰ θαυμασίαν τέχνην παριστᾷ τὸν θεὸν καθήμενον ἐπὶ βράχου, εὐρέθη εἰς Ρόδον, κρίνεται δὲ τῆς ἰδίας τέχνης καὶ ἐποχῆς.

— Ἡ Ἀγγλία δὲν θέλει νὰ ἔχῃ τὸ ρεκόρ μόνον τῶν θαλασσίων μεγαθηρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀερίων κολοσῶν. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς «καθεικλύσθη»—εἶναι ἡ καθιερωμένη φράσις—ἐν ἀέριον Δορητνάουτ εἰς τὸ Barron, ὀνομασθὲν «Mayfly». Τὸ πηδαλιόχοιμον τοῦτο ἀεροπόρον εἶναι στρατιωτικὸν τοῦ τύπου Zeppelin, ἔχει δὲ μῆκος 156 μέτρων καὶ διάμετρον 14,50. Τί μᾶς ἐπιφυλλάσεται ἀκόμη νὰ ἴδωμεν ;

— Ὁ Henri Lavedan τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔδωκεν ἐσχάτως εἰς τὴν Comedie Francaise ἐν νέον ἔργον του «Le Gout du vice». Διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον πολὺ ἤρесе, ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι μερικοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἵτινες σκανδαλίζουν τοὺς καλοὺς ἀστούς μετὰ τοὺς λόγους των καὶ τὴν διαγωγὴν των, εἶναι κατὰ βάθος κανχηματῖαι τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐγκρύπτουσι ψυχὴν τρυφεράν καὶ πολὺ τιμίαν.

— Ὁ «Χρόνος» τῶν Παρισίων ἐώρτασε πρὸ τινος τὴν πεντηκονταετηρίδα του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐγκατέστη εἰς τὸ νεόδμητον μέγαρόν του, ἤρχισε δὲ ἐκδιδόμενος εἰς 6 μεγάλας σελίδας μετὰ πολλὴν φιλοκαλίαν καὶ ἐπιμέλειαν. Ἐν τούτοις, παρὰ τοὺς νεωτερισμοὺς τούτους, ὁ «Χρόνος» δὲν ἤλλαξε τὰς ἀρχὰς του. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ σοβαρὸν φύλλον τῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἀσυγκίνητον εἰς τὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα τρέφουν ὅλον τὸν ἄλλον γαλλικὸν τύπον καὶ δὲν θὰ ἐξαπολύῃ σχεδὸν ποτὲ «τελευταίας ὥρας» ἀβασανίστους. Ὁ «Χρόνος» ἐπὶ πλέον διατηρεῖ τὴν ἀνωνυμίαν τῶν ἀρθρων του. Εἶναι δὲ τὸ μόνον γαλλικὸν φύλλον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ τὸ ἀγγλικὸν αὐτὸ τῆς ἀφανείας τῶν συντακτῶν του σύστημα.

— Κάποιος συνδρομητῆς ἐνὸς μεγάλου γαλλικοῦ φύλλου κατοικεῖ ἀντικρὺ τῶν γραφείων του. Κάμνει λοιπὸν τὰ παράπονά του εἰς τὴν διεύθυνσιν ὅτι, ἐνῶ ὅλοι παίρνουν τὰ φύλλα των εἰς τὰς 8 τὸ πρωί, αὐτὸς τὸ λαμβάνει ἀργότερον ἀπὸ τὰς 9. Ἡ διανομὴ τῶν φύλλων γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, ἡ δὲ διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος ἐκφράζει τὰ παράπονά της διὰ τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία ἀφίνει τελευταῖον ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὄφειλεν ἴσως ν' ἀρχίσῃ. Παράδοξος χώρα ! Τί θὰ ἔλεγεν ἡ παρισινὴ συνάδελφος ἂν εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν μας ; τί θὰ ἔλεγεν, ἂν ἐμάνθανεν ὅτι οἱ ἀναγνώσταί μας τοῦ Πέραν ἢ τοῦ Μακροχωρίου λαμβάνουν τὸ φύλλον των 1 ἢ 2 ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσίν των εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον ;

ΠΩΣ ΝΥΜΦΕΥΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

Ἡ πρώτη γνωριμία — ἡ μνηστεία — ὁ γάμος.

Εἶναι πολὺ περισσότερο καὶ ἰαπωνικὰ ἔθιμα σχετικῶς πρὸς τὸν γάμον.

Ὅταν ὁ νέος τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του, ἀρχίσῃ δὲ νὰ ὀνειροπολῇ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς πατὴρ οἰκογενείας, ἔρχεται μὲ περιφράσεις καὶ ἀναφέρει τούτο εἰς τὸν πατέρα του. Αἱ σχέσεις τῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν εἶναι καὶ πολὺ στεναί· δι' αὐτὸ μόνον ἐξ ἀκοῆς γνωρίζοισι ποία τούτων



Ἡ ἄφιξις τῆς μνηστῆς.



Ἡ πρώτη συνάντησις.

ἔχει θυγατέρας διὰ γάμον, διότι οὐδέποτε σχεδὸν τὰς βλέπουν. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη ἐνὸς μεσίτου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀμέσως ἀναλαμβάνει ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ποθητὴν μνηστῆν· καὶ ὄντως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀγγέλλει ὅτι εὔρε μίαν νέαν κόρην ἀξίαν νὰ εἰσέλθῃ ὡς νύμφη εἰς τὴν ἐντιμον οἰκογένειαν τοῦ πελάτου του. Ἀφοῦ δὲ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν, προβαίνει εἰς τὴν ἐπίσημον αἴτησιν, καθ' ἣν ὀρίζεται καὶ ἡ ἡμέρα τῶν γάμων. Οἱ μεμνηστευμένοι συνήθως οὔτε γνωρίζονται, οὔτε βλέπονται καν, ἡ δὲ συγκατάθεσις τῶν εἶναι περιττή· ἀρκεῖ οἱ γονεῖς τὸν νὰ εἶναι σύμφωνοι. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἵπάρχει κανὼν χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὁ μεσίτης, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, ἐτοιμάζει εἰς κανὲν φιλικὸν σπίτι συνέντευξιν τῶν μεμνηστευμένων, παρουσία ὅμως πάντοτε τοῦ πατρὸς τῆς νέας.

ΜΥΘΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

—>>>> Η ΦΩΤΩ <<<<<



ΕΡΩΝ Βραχμᾶνος ἠτοιμάζετο νὰ καθήσῃ πλησίον δροσερᾶς πηγῆς, ὅτε αἰφνης ἐν ποντικί, τὸ ὁποῖον κάποιος κόραξ δὲν ἐκράτει καλά εἰς τὸ ράμφος του, ἔπεσεν ἔμπρὸς του, ἐπὶ τῆς παχέας γλῶσσης. Ὁ Βραχμᾶνος, τοῦ ὁποῖου αἱ θεραπευτικαὶ γνώσεις ἠμιλλῶντο πρὸς τὴν φιλευσπλαγχίαν, ἐπῆρε τὸ ποντικί εἰς τὸ σπῆτι του, τοῦ προετοίμασεν ἀπαλὴν κλίνην ἐντὸς μικροῦ κανίστρου καὶ τοῦ ἐπεδαψίλευσεν ὅλας του τὰς φροντίδας, ὥστε ἐντὸς μικροῦ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὑγείαν του. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὡραίου ζῴου ὁ καλὸς Βραχμᾶνος ἐβλεπε τσαυτὴν εἰγνωμοσύνην, ὥστε συνεχινεῖτο μέχρι δακρύων.

Ἡ ἐκκληξίς του καὶ ἡ συγκίνησις του ἐπηξήθησαν κατόπιν, ὅτε παρετήρησεν ὅτι ἡ μικρά του τετράπους φίλη κατ' οὐδένα λόγον ἠγνῶει νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ καὶ ὅτι ἠρνεῖτο ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της.

Ἐσκέφθη τότε ὅτι, ἀπαξ αὕτη ἐμπιστεύ-

ται εἰς αὐτόν, κατὰ καθήκον καὶ αὐτὸς ὤφειλε νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Τῆς κατεσκεύασε λοιπὸν ὡραῖον κλωβόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τὴν ἔθετε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐκρέμα πάντοτε εἰς τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς, ἵνα μὴ δύναται νὰ τὴν φθάσῃ ἡ γαλῆ. Ὅσάκις μετέβαινε εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς ἀναζήτησιν τῶν διὰ τὰ φίλτρα καὶ φάρμακά του χροιδῶν βοτάνων, ἔφερε, χάριν περιπάτου, τὸν κλωβὸν ἀνηρητημένον εἰς τὸν λαιμὸν του. Ἄνὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ μία νέα ἐκκληξίς τοῦ ἐλεφυλάσσετο ἐκ τῶν προτερημάτων τοῦ μικροῦ ζῴου καὶ ὁ καλὸς γέρον ἤρχισε νὰ τὸ ἀγαπᾷ ὡς ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν πολλῶν ταξιδίων, τὰ ὁποῖα ἔκαμνε κατὰ τὴν νεότητά του ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἑλλάδα χάριν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν, ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἑλληνικὴν, τὸ ὠνόμασε «Φώτω» ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως «φῶς».

Μίαν ἡμέραν, ἐνδίδων εἰς μίαν σκέψιν, ἣτις πρὸ πολλοῦ τὸν ἐβασάνιζεν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βούδα καὶ ἐδεήθη γονυπετῆς ἐκ τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας του, νὰ εὐδοκήσῃ νὰ δοθῇ εἰς τὴν Φώτω ἀνθρωπίνην μορφή, ἵνα μὴ τσαυταὶ ἀρεταὶ εὐφυΐας καὶ εὐαισθησίας μείνωσιν ἐγκαθαιρετικοὶ ἐντὸς τοῦ σκελετοῦ ἐνὸς ποντικοῦ.

Ὁ Βούδας δὲν ἀπήντησε καὶ νέφος ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ ἐντὸς τῶν θυμιατηρίων καιωμέ-

νου ἱεροῦ ξύλου διήλθε πρὸ τοῦ ἀπαθοῦς προσώπου του. Ὁ Βραχμᾶνος ἐρρίγησεν ἐκ τρόμου, διότι ἡ δέησις του ἀπῆρσεν ἴσως τῷ θεῷ καὶ ἀδημόνως ἐσκέπτετο τὸ τί ἀρά γε νὰ συνέβῃ εἰς τὴν Φώτω κατὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Ἀνησυχὸς καὶ ἀνυπόμονος, φθάνει τέλος πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, καίτοι δὲ εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἑαυτὸν νὰ εἶναι γενναῖος, δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του, οὐδὲ ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ. Τέλος, ὑπερνηκίσας τὴν ἀδυναμίαν, ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐν λαθραῖον βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου. Ἡ σελήνη τὸ ἐφώτιζεν ὡς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ· ὁ κλωβὸς ἦτο κενός, ἠμιτεθραυσμένος... Καθημένη καταγῆς μία μικρὰ κόρη ἐκλαίεν, ἀναμφιβόλως ἐκ φόβου, διότι ἦτο μόνη.

Ὁ Βραχμᾶνος μετ' ἐξάλλου χαρᾶς εἰσῆλθε. Τὴν ἐπαύριον τῆς προητοίμασε κομψὸν καὶ εὐήλιον θάλαμον καὶ ἐφρόντισεν, ἵνα μὴ οὐδ' ἐνὸς στερηθῆται.

Ἡ Φώτω ἐμεγάλωσε λεπτὴ καὶ χαρίεσσα. Ἦτο ζωηρά, ἐπιδέξις, περιποιητικὴ, πλήρην ψοφοδεΐας. Ὁ Βραχμᾶνος ἐλάτρευε τὴν μικρὰν καὶ τῆς ἔλεγε συχνάκις: «Ὅταν θὰ μεγαλώσῃς θὰ σοῦ εὔρω ἕνα καλὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῆ».

Ἡ Φώτω ἐγένετο ἤδη ὡραία νέα καὶ ὁ γέρον ἐσκέφθη ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ ἐκκληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀλλ' ἐφρόνει ὅτι

Οί μελλονύμφοι όμως δεν έχουν δικαίωμα ούτε κατά την συνέντευξιν ταύτην νά συνομιλήσουν μόνον μερικά φευγαλέα βλέμματα και οὐδὲν πλέον.

Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει τόσας ἐνδείξεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας εἰς τοὺς μεμνηστευμένους, εἶναι χυδαιότης κυριολεκτικῆ εἰς τὰ Ἰαπωνικὰ ἤθη. Οὐδὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς μελλονύμφους

Ὁ γάμος τέλος μὲ τὰς λεπτεπιλέπτους διατάξεις του ὀρίζεται ἀμφοτέροι γνωρίζουν καλῶς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὁποῖον κατὰ τὰς τελετὰς τοῦ γάμου θὰ ὑποδυθῶσιν. Ἡ οἰκογένεια τῆς μνηστῆς θὰ προετοιμάσῃ τὴν γαμήλιον ἐσθῆτα, λευκὴν ὀλομεταξίνην μὲ χειρίδας μακρὰς 91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἐν ὀμπί, ζώνην ποικιλιμένην. Φθάνει τέλος ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἡ μᾶλλον ἡ νύξ, διότι οἱ γάμοι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τελοῦνται τὰς νύκτας. Ὅταν ἀναχωρῇ ἡ νύμφη ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν γονέων της, ρίπτει εἰς ἓν πύραυνον ἀναμμένον πρὸ τῆς θύρας ὅλας τὰς κούκλας της καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια της — συμβολικὴ πρᾶξι! δὲν θὰ ἔχη πλέον ἄλλας φροντίδας παρὰ μίαν καὶ μόνην : νὰ περιποιηθῆται τὸν ἄνδρα της — κατόπιν δέ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς φίλους της, προπορευομένων ὑπηρετῶν μὲ δῶρα διὰ τὸν σύζυγον, αὕτη μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μάλιστα φθάσει ἐκεῖ, ἡ πενθερά της τὴν ὑποδέχεται εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ μεσίτου, ἐκεῖ δὲ προσφέρει εἰς τὴν νύμφην της τέϊον· ἔπειτα ὀδηγεῖται εἰς τὸ ἱερὸν τῆς οἰκίας, ὅπου ἡ πενθερά της ὀρξίζει τὴν θέσιν της, τὴν καλύπτει μ' ἓν πλατὺ περικάλυμμα λευκὸν καὶ μεταξωτόν.

Μετὰ ταῦτα εἰσάγονται εἰς τὸ δωμάτιον ὁ μνηστῆρ, μερικοὶ συγγενεῖ καὶ δύο πεταλοῦδαι, δηλαδὴ κοράσια ἀπαραίτητα διὰ τὴν τελετὴν, ὁ δὲ μεσίτης τότε, ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ ζεύγους, κάμνει τὴν ἐπίσημον αἴτησιν, ἐνῶ ἐξωθεν τοῦ δωματίου χορὸς ἐκ φίλων ψάλλει τοὺς γαμηλίους ὕμνους. Ἐπειτα τὰ δύο κοράσια προσφέρουσιν εἰς τοὺς νυμφίους τὸ σακί, ἧτοι οἶνον ἐξ ὀρύζης, ἐξ αὐτοῦ δὲ πίνουσι τρίς. Ἀφοῦ πίωσιν, ὁ μεσίτης ἀναγγέλλει ὅτι ὁ γάμος ἐτελέσθη.

Μετὰ τὸν γάμον ἡ νεόνυμφος δύναται ν' ἀφαιρέσῃ τὸ κάλυμμα της καὶ νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἡ πρώτη της φροντίς εἶναι νὰ προσφέρῃ ἐν κύπελλον σακί εἰς τοὺς προσκεκλημένους, ἔπειτα ἀλλάζει τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτά της διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ γαμήλιον γεῦμα. Ἄν εἶναι πλουσία, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος θ' ἀποχωρήσῃ τρίς ἢ τετράκις διὰ ν' ἀλλάξῃ περιβολήν.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἔθιμα τῶν Ἰαπώνων· ἐν τούτοις δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς καὶ ὅλα ταῦτα θὰ εἶναι ἀπλαῖ ἀναμνήσεις, διότι ἡ Εὐρώπη εἰσδύει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλείοτερον καὶ τὰ γραφικὰ αὐτὰ ἔθιμα ὀσημέραι ἐκλείπουσιν.

Ὁ μεσίτης ὑποκλινόμενος κάμνει τὴν ἐπίσημον αἴτησιν.



Ἡ πενθερά καλύπτει τὴν νύμφην μὲ πλατὺ περικάλυμμα.

ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῆς ἀμέσως ἐνδιαφερομένης καὶ τὴν ἠρώτησε.

— Δὲν θὰ νυμφευθῶ, εἶπεν ἡ Φῶτω, εἰμὶ μὲ τὸν ἰσχυρότερον τοῦ κόσμου.

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ Βραχμᾶνος ἐκκληκτος, ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἥλιος. Ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ συγκατανεύσῃ νὰ δεχθῇ τὴν δεξιάν σου, ἐν τούτοις θὰ τοῦ ὑποβάλω τὴν αἴτησίν σου.

Τὴν ἐπαύριον ἀνέμενε τὸν ἥλιον κατὰ τὴν ἀνατολήν του καὶ τοῦ εἶπε :

— ὦ Σύ, ἄνευ τοῦ ὁποῖου τὸ σύμπαν δὲν θὰ ὑπῆρχε, Σύ, ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ ὑπέροχτον Μεγαλειῶν, ἐπάκουσον τῆς δεήσεώς μου. Ἡ θετὴ μου θυγάτηρ ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ τὸν ἰσχυρότερον τοῦ κόσμου, δηλαδὴ Σε ἀναμφιβόλως... Τί ὀφείλω νὰ τῆς εἰπῶ ;

— Θὰ ἐδεχόμην προφρόνως, ἐὰν ὄντως ἦμην ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου· μετὰ τὴν γνώμην. Ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου πράττει ὅ,τι θέλει καὶ οὐδὲν ἀνθίσταται εἰς τὴν θέλησίν του, καὶ ἐγὼ... ὅτε τὸ νέφος ἀναπεταννύει τὰς πτέρυγας του μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, αἱ ἀκτίνες μου ἀδυνατοῦσι νὰ τὸ διαπεράσωσιν. Ἀποκρύπτομαι τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου καὶ ἀνομολογῶ τὴν ἠττάν μου.

Ὁ Βραχμᾶνος τότε ἀπηύθυνε τὴν αἴτησίν του εἰς τὸ αἰωρούμενον νέφος.

— ὦ ἀπάτη! ἀνέκραξεν ἐκεῖνο, νὰ θεωροῦμαι ὡς ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου τούτου!

ὦ ἄνθρωπε, ἀγνοεῖς ὅτι εἶμαι παίγνιον τῶν ἀνέμων, οἵτινες μὲ διευθύνουσι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν των καὶ οὐχὶ σπανίως διασπείρουσι καὶ διασκοροποῦσι τὰ πτωχικά μου ράκη.

Ὁ Βραχμᾶνος ἀπετάθη τότε εἰς τὸν ἄνεμον, ὅστις τοῦ εἶπεν :

— Ἀναμφιβόλως εἶμαι ἰσχυρότατος ἐγὼ, ὅστις ἐκρίζωνω γιγαντιαῖα δένδρα, ἀναταράσσω τὰ κύματα τῶν ὀκεανῶν εἰς μανιώδης τρικυμίας, ἀνατρέπω τὰ μεγαλειότερα πλοῖα καὶ ἀναστατῶ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀλλ' ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι παντελῶς ἀνίσχυρος πρὸ τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον βλέπεις ὑψούμενον ἐκεῖ ὑπερηφάνως.

Ὁ Βραχμᾶνος μετέβη τότε πρὸς τὸ ὄρος καὶ ἐπανέλαβε τὴν αἴτησίν του.

— Οἴμοι! ἀνέκραξε τοῦτο καὶ ἐμειδίασε πικρῶς δι' ὅλων του τῶν ρωγῶν, οἴμοι!... Ναι, ὑψὸ ὑπερηφάνως τὸ μέτωπόν μου πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ πρῶτον ἐμὲ φωτίζουν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος, ἀναχαιτίζω τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ ρίπτω τὴν ἀμετρονσχίαν μου ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Ναι, ὁ προπέτης ἄνεμος μάτην ζητεῖ νὰ ἀναμετροηθῇ πρὸς με. Εἶμαι ἀήττητος, ναί, τὰ τρομερὰ νέφη διαμελίζονται καὶ διαξαινόνται ἐπὶ τῶν βάτων καὶ τῶν βράχων τῶν πλευρῶν μου. Ναι, γνωρίζω τοὺς θριάμβους τούτους, ἀλλ' ἔχω ἀνταγωνιστὴν ἀκατάβλητον... Εἶναι οὐτιδανός, εἶναι μικροπρεπής, εἶναι σπιθαμμαῖος... καὶ ὅμως

μὲ φρονεῖ, μὲ κροουροεῖ ἀκαταπαύστως χωρὶς νὰ δυνηθῶ ν' ἀντιμετροηθῶ πρὸς αὐτόν. Ἀκαταπαύστως ἐπιβουλεύεται τὴν ὑπαρξίν μου διὰ πολυσχιδῶν ὑπονόμων καὶ ἀνθυπονόμων. Βλέπεις τὸν βράχον ἐκεῖνον, ὅστις κλίνει ὀλίγον ; θὰ κατακορημισθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τοὺς πόδας μου καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι θὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν, ἀποσπώμενοι ὑπὸ τοῦ ἀοράτου μου ἐχθροῦ.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ νικητὴς σου οὗτος ; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Ὁ ποντικός!

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν, δι' ἧς τοσοῦτος ὄγκος δυνάμεως ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον ὑπὸ τοσαύτης ἀδυναμίας, ὁ Βραχμᾶνος ἐμεινε σκεπτικός. Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Φῶτω, βέβαιος ὅτι θὰ παρητεῖτο τῆς ιδέας της, ὅταν θὰ ἐμάνθανεν ὅτι θὰ ἐνυμφεῖτο ἓνα ποντικόν.

Ἄλλ' ὅτε τῆς εἶπε τὰ συμβάντα, ἡ νεαρὰ κόρη οὐδόλως μετεμελήθη, τούναντίον ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της μὲ ἓν γλυκύτατον μειδίαμα...

Αὐτῶροεῖ ἐκαλύφθη ὑπὸ νέφους λευκοῦ καὶ πυκνοῦ καὶ ὅτε τὸ νέφος διελύθη, ἡ Φῶτω δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Μεταβληθεῖσα καὶ πάλιν εἰς ποντικόν, μετέβη εἰς συνάντησιν τῶν ὀμοίων της.



ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Αί μνηστεύει.

Ποία είναι η επιτροπομένη δυσαναλογία της ηλικίας μεταξύ των μνηστήρων; Ίδου έν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θίγει μία ἀρθρογράφος ἐνὸς γαλλικοῦ περιοδικοῦ. Αἱ ἀπαντήσεις εἶναι ποικίλαι, ἐπιτρέπουν δὲ διαφορὰν 5 ἐτῶν, τινὲς δὲ καὶ μέχρις 20. Ἐν τούτοις ἡ οὕτως εἰπεῖν ταυτότης τῆς ηλικίας δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλὴς ἀπόδειξις καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ταυτότητος. Ὅλοι ἐξελισσόμεθα, κανεὶς δὲν μένει ὁμοῖος ἑαυτοῦ, αἱ δὲ ψυχαὶ δὲν μένουσι πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον. Αἱ μνηστεύει λοιπὸν πρέπει νὰ γίνονται μεταξύ νέων, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἐπίπεδον τῆς ψυχικῆς ἀναπτύξεως, ὃ δὲ γάμος ἀπαιτεῖ ὑπάρξεις, αἵτινες νὰ συναντῶνται εἰς πολλὰ σημεῖα πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς. Ὁ ἔρος δὲν δύναται νὰ στηρίξη πάντοτε τὴν εὐδαιμονίαν, ἀν δὲν προϋπάρξη ἡ ταυτότης αὐτῆ· ἄλλως τε, εἶναι ζήτημα ἀν δύναται νὰ γεννηθῇ τὸ αἰσθημα τοῦτο καὶ μεταξύ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀλληλοενοοῦνται. Πάντοτε θ' ἀγαπήσῃ τις πλειότερον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐννοῖ καλλίτερον, ἐκείνον, ὃ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὸ αὐτὸ χιλιόμετρον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ βαδίζει ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εἰς τὸ πλευρόν του. Ἡ ἔνωσις αὕτη εἶναι ἡ γενικὴ ἀρμονία ὄλων τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν ἐκδηλώσεων.

Τὰ Παιδομαγωγεία.

Πολὺς λόγος γίνεται ἐσχάτως εἰς τὸ Παρίσι διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν παιδομαγωγείων. Πολλοὶ θεωροῦν ὅτι τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων εἰς τὴν Γαλίαν εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερα τῶν ἀγγέλων, διότι αὐτὰ ἔχουσι πραγματικῶς τὴν τρυφερότητα τῆς οἰκογενείας, χωρὶς νὰ ἔχουσι καὶ τὴν αὐστηρότητα τῶν στρατώνων, τὴν ὁποῖαν συναντᾷ τις εἰς τὰ ἀγγελομαγωγεία. Ἐν τούτοις δὲν φρονοῦν ὅτι καὶ τὰ παιδομαγωγεία στεροῦνται ἐλλείψεων. Παρατηρεῖται ὅτι ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία ἡ παραμελεῖται τελείως ἢ μόνον διδάσκειται καὶ ὅμως εἶναι μία ἀπὸ τὰς σοβαρώτερας ἀσχολίας τῆς γυναίκος, ἡ δὲ ἰκανότης αὕτη δὲν δύναται νὰ διδαχθῇ με βιβλία καὶ με διαλέξεις. «Μὲ τὸ σάρωθρον εἰς τὴν χεῖρα θὰ μάθῃ ἡ κόρη νὰ σαρόνη» διατί τὰς ὑπηρεσίας αὐτὰς νὰ μὴ τὰς ἀρχίζῃ ἐκ τῆς σχολῆς; Ἐπίσης ζητεῖται νὰ ἐλαφρυνθῶσιν ἀπὸ μερικὰ μαθήματα ἀνωφελῆ καὶ ἀχρηστα. «Δὲν πρέπει ἡ κόρη νὰ χάνῃ πολυτίμους ὥρας διὰ νὰ μάθῃ πού εἶναι ἐν ἄση-

μον ἀκρωτήριο. Τὰς ὥρας ἐκείνας δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ μανθάνουσα κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ὠφελήσῃ ὅταν θὰ γίνῃ οἰκοκυρὰ ἢ μητέρα». Ὁ αὐτὸς ἀρθρογράφος ζητεῖ νὰ καταργηθῇ τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς. Ἡ ἠθικὴ δὲν διδάσκειται, διότι διδασκομένη τίθεται εἰς ἀμφισβήτησιν. Ἡ κόρη πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰσχυρότερον καὶ ἐπιβλητικώτερον τῆς ἠθικῆς. Δέκα γραμμαὶ περὶ αὐτῆς εἶναι ἀρκεταί· τὰ λοιπὰ συμπληρῶναι ἢ πράξις καὶ τὸ παράδειγμα.

Τὰ ἄνθη.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνθῶν. Ὁραϊώματα καὶ ἀφθονα πλημμυροῦσι τὰς αἰθούσας μας· εἶναι προσέτι ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα κοσμήματα τῆς ἐνδυμασίας μας. Ἀλλὰ πού καὶ πῶς πρέπει νὰ τὰ φέρωμεν; ἡ δεσποινὶς Nelly Cornon ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς διδάξῃ. Ἄλλοτε ἡ μαγία τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας ἦτο νὰ φοροῦν τεχνητὰ ἄνθη με τεχνητὴν μυρωδιάν· τώρα ὅμως ἐξέλιπεν ἡ μόδα αὕτη καὶ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν μόδα τῶν φυσικῶν ἀνθῶν. Ἄλλοτε τὰ ἄνθη ἐφέρομεν εἰς τὴν ζώνην, τώρα ἡ μόδα ἀπαιτεῖ νὰ τ' ἀπλόνωμεν ἐπὶ τοῦ στήθους· τ' ἄνθη εἶναι ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὰς ἐνδυμασίας τῶν ἐσπερίδιων, ἀλλ' ὅχι καὶ σπάνια εἰς τὰς τῶν ἐπισκέψεων. Συνηθίζονται ὁμοίως ἀπλωμένα εἰς τὴν δεξιάν ἢ ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στήθους. Εἰς τὰ κοστοῦμα ταγιέρ τίθενται εἰς τὰ ρεβέρ τῆς ζακέττας. Ἡ ἐκλογή τῶν ἀνθῶν καὶ τὸ δέσιμον τῆς ἀνθοδέσμης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλαισθησίαν ἐκείνης, ἡ ὁποία τὰ φορεῖ. Μὴ φορεῖτε πολὺ σπάνια ἄνθη· τὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα εἶναι τόσον χαριτωμένα!

Νέαι ζακέττες.

Ὅσαι ἐνόμισαν ὅτι αἱ μικραὶ ζακέττες πού φοροῦμεν δὲν εἴμποροῦν νὰ γίνουσι μικρότεροι, ἠπατήθησαν. Εἰς τὸ Longchamp ἐνεφανίσθησαν ζακέττες χωρὶς μανίκια καὶ χωρὶς πλευράς. Αὐταὶ κατασκευάζονται συνήθως ἀπὸ σατὲν μπῆξ καὶ φέρονται εἰς ἐνδυμασίαν ἀπὸ λευκὸν τούλι. Διὰ ν' ἀποτελῇ δὲ ἡ ζακέττα ἐν ἀρμονικὸν σύνολον με τὸ φόρεμα, αἱ παρυφαί τῆς συνδυάζονται με τὸ μεταξωτὸν τῆς ἐσθῆτος. Αἱ νέαι αὐταὶ ζακέττες εἶναι δι' ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀγαποῦν νὰ ἐξέρχονται en taille, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἀντέχουσιν εἰς τὸν περιορισμὸν, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ἡ συνήθης ζακέττα.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΑ

ΡΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἱατροῦ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Ἡ ἀναπαύσις ἐν τῇ βιονομίᾳ

Ἡ κόπωση εἶναι εἰδοποίησις ὅτι ἀνήλθες εἰς νέον στάδιον καὶ ὅτι μέχρις οὗ ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς νέας δράσεώς σου δέον ν' ἀναπαυθῆς ὡσανεὶ μηδὲν εἶχες μέλημα ἐν τῷ κόσμῳ. Ἄν παραβλέψῃς τὴν εἰδοποίησιν ταύτην, τὸ σῶμά σου θὰ φθαρῇ καὶ ἐπὶ τέλος θὰ ἐγκαταλειφθῇ προῶρος ὡς ἀχρηστον ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Οἱ πολλοὶ θεωροῦν ὡς ἀρετὴν νὰ εὐρίσκωνται εἰς διηνεκὴ ἔντασιν καὶ ὅταν ἡ κόπωση ἔλθῃ νὸ τοὺς εἰδοποιήσῃ, ἀντὶ νὰ σπεύδουν εἰς ἀνάπαυσιν, λαμβάνουν διεγερτικὰ ἵνα ἐξακολουθήσωσι δρῶντες. Ἀρνοῦνται νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Φύσιν τὸν αἰτούμενον καιρὸν ὅπως ἐπισκευάσῃ τὴν μηχανήν. Νομίζουσι ὅτι ἔχουν ἀνάγκην ἱατροῦ, ἐνῶ ἀπλούστατα ἔχουν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Δυστυχῶς τὸ κοινωνικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον βιοσίζεται ἐπὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἀναγκάζει τοὺς πολλοὺς νὰ παραβλέπωσι τὴν περὶ ἀναπαύσεως ἀπαιτήσιν τῆς Φύσεως. Ἄν ὑπακούσωσι, κινδυνεύουσι νὰ στερηθοῦν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Δὲν ὑπάρχει προσπάθεια, εἴτε διανοητικὴ εἴτε σωματικὴ, ἡ ὁποία νὰ μὴ τυγχάνῃ ἀρωγῆς καὶ συμπαθείας παρὰ διανοῶν συγγενοῦς φύσεως, ἀπὸ τοῦ ἀοράτου κόσμου. Ἡ τοιαύτη ἀρωγὴ καὶ συμπάθεια δυνατόν νὰ εἶναι ἐποφελῆς, δυνατόν καὶ ἐπιζημία. Ὁ περίπατος εἶναι ἀσκήσις ἐποφελῆς ὅταν εὐρίσκωσι ἐν γαλήνῃ καὶ ἐπικαλεῖται τὸ πνεῦμα τῆς ρώμης, ἰσχύος καὶ εὐκαμψίας νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν μῶνων τοῦ σώματός σου καὶ οὕτω παρασχῇ τὴν χάριν τῆς κινήσεως αὐτοῦ. Εἶναι ἐποφελῆς ἐπίσης ἀσκήσις νὰ παρακολουθῆς τὰς κινήσεις ζωηροῦ ἵππου ἢ ἐπιχαρίτως παίζοντος κυνὸς ἢ οἰουδῆποτε ἄλλου ζῴου κινουμένου ἐνεκα τῆς ἡδονῆς, ἣν τῷ παρέχει ἡ κίνησις. Διότι ὅταν πράττῃς οὕτω, ἐλκύεις εἰς τὸν ἑαυτόν σου τὸ νοερὸν ρεῦμα τῆς ἰσχύος καὶ ρώμης. Τὸ ρεῦμα τοῦτο με τὸν καιρὸν θὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ὀργανισμόν σου καὶ θὰ ἀφομοιωθῇ πρὸς αὐτό, φέρον βαθμηδὸν νέα στοιχεῖα εἰς τὸ σῶμά σου. Βαθμηδὸν θὰ ἀνασηματίσῃ καὶ ἀνακαινίσῃ τὸ αἷμά σου, τοὺς μῶνός σου, τὰ νεῦρά σου καὶ τὰ ὀστά σου. Ὅταν τὰ νέα στοιχεῖα, αἵτινα διὰ τοῦ ρηθέντος τρόπου ἀντλεῖς εἰς τὸν ἑαυτόν σου, ποτισθῶσιν ἐπαρκῶς με τὴν νέαν τῶν ζωῆν, θὰ σὲ κινήσωσιν εἰς νέαν δρᾶσιν. Θὰ βαδίζῃς μετὰ ζέσεως καὶ σφοδρῶς, διότι θὰ αἰσθάνεσαι ἔφεσιν εἰς τὴν σωματικὴν κίνησιν καὶ θὰ ἄγεσαι εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ πνεύματος, ὅπως τὸ παιδίον ἄγεται νὰ παίξῃ. Τὸ σῶμά σου διὰ τοῦ χρόνου γίνεται δυσκίνητον, ὅχι τόσον ἐκ τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ ἀλλοιώσεων, ὅσον ἐκ τῶν ἰδεῶν, ἃς βαθμηδὸν ἀπορροφᾷ τὸ πνεῦμά σου. Μετὰ τὴν ηλικίαν τῶν 18 ἢ 20, ἀρχίζουσι αἱ μέριμνα τοῦ βίου, ἡ συγχρότισις μετὰ διανοίας παλαιοῦ ρυθμοῦ μηχανικῆς ἐνεργείας. Ἡ παιδικὴ φαιδρότης βαθμηδὸν ἐκλείπει ἐξ ὀλοκλήρου καὶ μετ' αὐτὴν ἡ παιδικὴ ἐλαστικότης τοῦ σώματος. Ἀμφότερα ὅμως ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσι, συμβιβασόμενα μετὰ τὴν ὀριμότητα τῆς ηλικίας, ἐάν ἐφρόντιζες ἵνα τὸ πνεῦμα ἀπορροφᾷ πάντοτε νοητὰς ἰδέας καὶ ὅχι ἐώλους. Ὅ,τι ἀπορροφᾷ τὸ πνεῦμά σου χρυσταλλοῦται εἰς τὸ αἷμά σου καὶ διαπλάττει τὸ σῶμά σου. «Τὸν ἀνθρώπον τὰ βασανὰ γηράζουσι, ὅχι ὁ χρόνος». Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη περιοδικῶς νὰ θέτῶνται κατὰ μέρος τὰ βασανὰ, λησιμονούμενα παντελῶς ἐπὶ μίαν ἡμέραν, ἵνα οὕτω ἀνοίγεται μία ὀπή, δι' ἣς νὰ εἰσέρχεται τὸ πνεῦμα τῆς φαιδρότητος καὶ τοῦ αἰθαλοῦς. Μετὰ τὸ βάρος τοῦ γεγηρακότος πνεύματος ματαίᾳ ἀποβαίνει πᾶσα ἀπόπειρα σωμασσίας. Ἐώλου ὄντος τοῦ πνεύματος, τὸ σῶμα ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ. Ἀλλὰ δύνασαι νὰ τηρῆς τὸ πνεῦμά σου αἰθαλῆς καὶ ἀκαμαῖον, ἐάν ζητῆς γαληνιαῶς παρὰ τῆς Ὑπερτάτης Σοφίας νὰ σὲ ἀγῇ μακρὰν τῶν παντοίων νοσηρῶν ἰδεῶν, αἵτινες συνήθως εἰσρομῶσιν εἰς τὸν νοῦν σου, χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρῃς, καὶ νὰ σὲ ὀδηγῇ εἰς τὰς σφαῖρας τῶν ἰγίων ἰδεῶν, τῶν ἰδεῶν τῆς συμμέτρου ἰσχύος, τῆς φαιδρότητος, τῆς εὐδοκίας, τῆς καλαισθησίας. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς σωμασσία. Θὰ εἴπῃς: «ζῶα καὶ ἀνθρώποι ὅλοι ἐξασθενοῦν καὶ γηράσκουσι μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. Εἶναι φυσικὸς νόμος». Ναι, ἡ ὕλη ἄνευ τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐξασθενεῖ καὶ γηράσκει κατὰ φυσικὸν νόμον. Ἀλλὰ κατὰ φυσικὸν ἐπίσης νόμον ἡ ὕλη, ἀγομένη ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς, διηνεκῶς ἀναβιοῖ καὶ κρατῆνεται. Οἱ ἀνθρώποι δὲν ζητοῦν ν' ἀγωνταῖ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦτου καὶ ἐπομένως ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τοῦ γήρατος. Τὰ ζῶα δὲν ἔχουσι τὴν νόησιν νὰ ζητοῦν, οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος.



Η. Μία έσπερις εις τὸ Γιλδίξ.

Τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ μηνὸς Δεμαζι-ο-λ-έββέλ, πρὸς τὸ ἑσπέρας, κλησις ἀσυνήθης ὑπῆρ-χεν εἰς Βεσικτάς, συνοικίαν πλησιόχωρον τῶν με-γάλων κήπων τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίξ, οἵτινες ἐπὶ ἑκατὸν εἴκοσιν ἑκταρίων ἐκτείνονται ἀπὸ τὸ Τσε-ραγάν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου μέχρι τοῦ Γιλδίξ Κιόσκ, κειμένου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου.

Πλήθος ἀνθρώπων κομψῶς ἐνδεδυμένων συνω-θοῦντο εἰς τὰς τρεῖς πύλας, αἵτινες ὑπῆρχον εἰς τὰ ὑψηλά τεῖχη, ὅπισθεν τῶν ὀπίων ἵφουται τὸ Σελαμλίκ, ἀνάκτορον τῶν ὑποδοχῶν, τὸ μόνον μέρος, ὅπου γίνονται δεκτοὶ οἱ πρέσβεις, προσκα-λούμενοι ἢ παρακαλοῦντες νὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὴν τελετήν.

Ὑπὸ τὴν θύραν Κολτοῦκ διήρχοντο ἀκαταπαύ-στος πασάδες, ἀξιωματικοί, ἐργάται, προμηθευ-ταὶ καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τῶν ἀνακτόρων.

Ἡ δευτέρα, μᾶλλον ἐστολισμένη δι' ἀρχιτεκτονι-κῆς μεγαλοπρεποῦς, ἠνοίγετο εἰς τοὺς πρίγκηπας, εἰς τοὺς προσκεκλημένους τοῦ Σουλτάνου, εἰς τοὺς πρέσβεις. Ἡ Βαλιδὲ Καποῦ, τοιοῦτον ὄνομα φέρει, ἄφινε νὰ διέρχωνται ὑπὸ τὸ τῶσον τῆς πολυπληθεῖς ὄμιλοι, τὴν ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ἄβδουλ Χαμητ ἔδιδεν εἰς τὸ προσκύ-νημά του ἰδιαιτέραν ἐπισημότητα.

Τέλος ἡ τρίτη θύρα, ὑπερφορτωμένη ἀπὸ ἀρα-βουργήματα καὶ λεπτὰ μωσαϊκὰ πολυχρῶμων μαρ-μάρων, ἡ Σουλτανὲτ Καπουσοῦ, θύρα ἀποκλειστι-κῶς διὰ τὸν Σουλτάνον προωρισμένη, ἦτο ἀνοικτὴ πρὸς γενικὴν κατάπληξιν εἰς τοὺς πρέσβεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

Ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Γερμανίας ὠχρίασεν ἐκ φθόνου, ἀγνοῶν τί ἄρα γε συμφέρον εἶχεν ὁ Σουλ-τάνος νὰ ἐκδηλώσῃ τοιαύτην ἰδιαιτέραν εὖνοιαν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους ἀντιπαλῶν κρατῶν.

Πρὸ τῆς Κολτοῦκ Καπουσοῦ ὁ Γέρβας ἐβάδιζε μὲ μεγάλῃν στολὴν, τετραγυμμένος καὶ ἀνυπόμονος.

Εἰς ἐκάστην στιγμήν ἐστέκετο διὰ νὰ ἐρωτᾷ διὰ τοῦ βλέμματος τὸν δρόμον τοῦ Βεσικτάς. Πολλοὶ προσκεκλημένοι ἐφθάνον διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πέραν καὶ τοῦ κοιμητηρίου Μεζαριστάν, ἀλλ' εἰς ἐκείνους δὲν ἐπρόσχευεν ὁ Γέρβας. Ἐξάπαντος ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους ἀνέμενε, θὰ ἐφθάνον διὰ τοῦ Βεσικτάς.

Αἴφνης ἔκαμε κίνημα εὐαρεσκειᾶς. Μεταξὺ τῶν ἀμαξῶν, ἵππέων καὶ πεζῶν, ἐν εἶδος φορητοῦ ἀμόξης ἐφάνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον τετὴ κιβώτια καὶ σανίδες.

Οἱ ὁδηγοὶ τῆς ἀμάξης ταύτης ἦσαν περιγηγῆται Φράγκοι, καθὼς ἀρέσκοντο οἱ Τοῦρκοι ν' ἀποκα-λῶσι τοὺς Ἐρωπαίους.

Τὸ ἀμάξιον καὶ οἱ ὁδηγοὶ του ἐφθασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς Κολτοῦκ Καποῦ.

— Ἀργήσατε, τοῖς λέγει ὁ Γέρβας μὲ ὕψος δυση-ροστημένου.

Ὁ εἰς ἐξ αἰτῶν ἀπήνησε χωρὶς νὰ ταραχθῇ :

— Δι' ἕνα τόσον σαβαρὸν παιγνίδιον ἐπρεπε νὰ λάβωμεν ὅλας τὰς προφυλάξεις μας.

— Χωρὶς ἄλλο, χωρὶς ἄλλο, ἀλλὰ θὰ ἔχετε τὸν καιρὸν ;

— Μπᾶ ! σὲ ἡμίσειαν ὥραν ὅλα θὰ στηθοῦν.

Ἔπειτα μὲ ὕψος ἀδημονίας ἠρώτησεν :

— Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Ἄβδουλ Χαμητ θὰ συγκατατεθῇ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν παράστασιν ;

— Μάλιστα.

— Τοῦ εἶπατε, ἀρχηγέ, . . .

— . . . Ὅτι δύο Φράγκοι ἀνέλαβον νὰ τῷ δεῖξουν πρᾶγμα πρωτοφανὲς καὶ ἀπίστευτον.

— Καλῶς.

— Μοῦ ἀπήνησεν : « Ἀφοῦ τοὺς παρουσιάζεις

σύ, ἄς ἔχωσι τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν καὶ εἰς σὲ παρέχω. Ἄν ἐπιτύχωσιν ὅτι μοῦ ὑπόσχεσαι, θὰ τοὺς κρατήσω εἰς τὸ Γιλδίξ διὰ νὰ μὲ διαφωτί-σουν διὰ τὴν Γαλιμά. . . , ἀλλ' ἂν καταχρασθῶν τῆς ἀγαθότητός μου . . . , ἂν καὶ σὺ ἠπατήθῃς, τότε θὰ τοὺς τιμωρήσω ».

— Ἐχει καλῶς.

Καὶ προσέθεσε γελῶν διὰ τὴν ἀστείότητά του :

— « Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ μείνωσιν εἰς τὸ Γιλ-δίξ, ὀρθοὶ ἂν λέγουν τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸ φέρε-τρον ἂν ψεύδωνται ».

— Πολὺ φοβερόν, παρετήρησεν ὁ Ἀλκιβιάδης.

Ὁ Γέρβας τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς.

— Αὐτὸ δὲν σὰς τρομάζει ;

— Ὅλως διόλου, ἀρχηγέ.

— Σκεφθῆτε ὅτι εἶναι καιρὸς ἀκόμη νὰ ὀπισθο-χωρήσῃτε.

— Ἡ τύχη εἶναι ἐμπρὸς μας, θὰ βαδίσωμεν πρὸς αὐτήν.

— Ὅτι εἶναι γραμμένον θὰ γίνῃ. Εἰσελθετε εἰς τὸ ἀνάκτορον, μακάρι νὰ τιμωρέσετε νὰ ἐρδύσετε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου μου, καὶ ἐκεῖνου τοῦ ἄλλου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ βάθος τῆς φυλακῆς του εἶναι μία διηνεκὴς ἀπειλὴ δι' ἡμᾶς.

Ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ὁ Γέρβας, ἔκαμε σημεῖον εἰς τοὺς φύλακας στρατιώτας ν' ἀφίσουν ελευθέραν τὴν εἴσοδον ὁ Γέρβας ἐβάδιζε πρὸ τῆς ἀμάξης.

Τὸ ἀμάξιον διήλθε τὰς πολυδαίδαλους οἰκοδο-μὰς τοῦ Γιλδίξ καὶ τὸν δεύτερον τοῖχον διὰ τινος πύλης ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὴν πύλην τοῦ Κολτοῦκ Καποῦ.

Ἐδῶ ἐφύλαττον πλέον τὴν εἴσοδον μόνον του φεκτοῦδες Ἀλβανοί, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς ταρ-πούς, ἐνδεδυμένοι μὲ μαύρας ρεδιγκότας σταμπου-λίνας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρυπτον ἐν πολεμικὸν πο-λύκροτον καὶ ἐν κρηκασιανὸν ἐγχειρίδιον.

Ἀλλὰ καὶ οὗτοι οὐδὲν ἐμπόδιον ἔφερον εἰς τὸ ἀμάξιον.

Ὑπὸ χαμηλὸν θόλον, ἐπὶ ἐδάφους ἐστρωμένον μὲ λευκάς καὶ κοκκίνους πλάκας, τὸ ἀμάξιον ὠλί-σθησε καὶ εἰς τὴν ἐξοδον οἱ δύο Γάλλοι ἐξέφερον κρηγγὴν θαυμασμοῦ.

Εἰσηλθόντες εἰς τὸ σεραῖ, ἦτοι τὸ μέρος τοῦ ἀνα-κτόρου τὸ ἐπιφυλασσόμενον εἰς τὸν Σουλτάνον.

Τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των θέαμα ἦτο μεγα-λοπρεπές. Ἀλλ' ὁ Γέρβας δὲν τοὺς ἔδωκε τὸν και-ρὸν νὰ τὸ θαυμάσωσιν.

— Ἄς σπεύσωμεν, τοῖς λέγει μὲ ὕψος ἐπιτακτι-κόν ἄς σπεύσωμεν.

Τὸ ἀμάξιον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, διερ-χόμενον διὰ πολυτίμων καὶ σπανίων δένδρων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐφάνοντο κρηπτόμενοι ὅπισθεν τῶν δένδρων, προσέβαλλον διὰ νὰ ἐξετάσωσι τοὺς ξένους καὶ τὰς ἀποσκευὰς των, ἀλλ' ὁ Γέρβας τοὺς καθηρῶς καὶ ἐπροχώρει.

Τέλος ἐφθασαν πρὸ τοῦ περιπτέρου τῶν παρα-στάσεων, εἰς δὲ τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀρχηγοῦ οἱ Γάλλοι εἰσηγάγον τὰς ἀποσκευὰς των εἰς τὴν σκη-νὴν. Ἡ αὐλαία εἶχεν ἐγερεθῇ καὶ οἱ Γάλλοι εἶδον ἐξ αὐτῆς μεγάλῃν τετράγωνον αἴθουσαν κενὴν καθ' ὅλοκληρίαν. Αἱ ἔδραι καὶ τὰ καθίσματα τῆς ὀρχή-στρας ἀντικατεστάθησαν διὰ τάπητος, ἐφ' οὗ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ λάβῃ θέσιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως.

Ὁ νόμος ἀπαγορεύει νὰ στρέφῃ οἰσοδήποτε τὴν ράχιν εἰς τὸν ἄρχοντα.

Τὰ θεωρεῖα τοῦ Σουλτάνου εὐρίσκοντο εἰς τὸ βά-θος καὶ συνεκινῶνουν μὲ τὸ χαρμελίκι μὲ θύρας μυστικῶς.

— Ἀλλά, ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης Ρενώ, ἀποῦ τοιοῦτος νόμος ὑπάρχει εἰς τὰ θέατρα, δὲν λαμβά-νει μέρος ὀρχήστρα ;

— Ἀπατάσθε, ἐξήγησεν ὁ Γέρβας.
— Πῶς τότε λοιπὸν ἐξοικονομεῖται τὸ πρᾶγμα ;
— Οἱ μουσικοὶ κατέχουσι τὸ θεωρεῖον, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἄνω. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, ἐξηκολού-θησεν ὁ Γέρβας. Ἴδου ἡ σκηνή, μόλις ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῆτε. Ἀρχίσατε ἀπὸ τὴν στιγμὴν ταύτην. Πάρετε τὸ δακτυλίδι μου, ὅλοι ἐδῶ τὸ εἰξεύρου. Εἰς ὁποῖον σὰς ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς παρουσίας σας, δεῖξατέ το, εἰπήτε τὸ ὄνομά μου καὶ κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἀνησυχῆσῃ.
— Μὰς ἀφίνετε λοιπὸν, ἀρχηγέ ;
— Πρέλει Ἡ ὑπηρεσία μου μὲ καλεῖ παρὰ τὸν κύριόν μου.

Ἀπήνησεν χαιρετισμὸν σχεδὸν φιλικὸν πρὸς τοὺς δύο Φράγκους, τοὺς ὁποίους ἐπίστευεν ὡς ἐμπιστοὺς του καὶ ἐξῆλθεν, ἀφήσας αὐτοὺς μόνους εἰς τὸ θέατρον τοῦ Χαμητ.

Θ. Ἡ ἐμφάνισις.

Εἰς τὸ σελαμλίκ, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς τὸν πρῶ-τον περίβολον τοῦ παλατίου, ἡ ἐορτὴ εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον.

Πρέσβεις, βεζύραι, ἐφέντηδες, στρατηγοί, ἀξιο-ματικοί, λεβαντίνοι, ἑρωπαῖοι, βαθμοῦχοι ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν εἶχον συγκεντρωθῆ, ἀποτελοῦντες ἐν λαμπρὸν μωσαϊκὸν μὲ τὰς θαυμασίας στολὰς των.

Ὁ χρυσοὺς τῶν στολῶν καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι ἔρριπτον ἀφθόγους ἀκτινοβολίας.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Ἄβδουλ Χαμητ ὠχρὸς ὀλί-γον κα κεκυρωμένος μὲ τὸ πρόσωπον κίτρινον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γενειάδα του, τῆς ὁποίας τὸ μέλαν χρῶμα ὠφέλιτο εἰς εὐρωπαϊκῆς σκευασίας, ἐκάθητο, μᾶλλον ρεμβῶδης, χαιρετῶν διὰ κινήσεως βραδείας ἄλλους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι τῷ ἀπηύθυνον βαθὺν χαιρετισμὸν.

Ἐνίοτε ἠνοίγε τὰ χεῖλη του καὶ κάποιος ξηρὸς λόγος ἐξήρχετο, ὡς κολακεία καὶ περιποιησις πρὸς κάποιον ἀντιπρόσωπον ἰσχυρᾶς δυνάμεως ἢ πρὸς ἱκανὸν τινα καὶ εὐνοούμενον διοικητὴν ἢ πρὸς μέγαν τραπεζίτην καὶ τοῦτο ὁσάκις εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων.

Ἐπειτα ὁ Χαμητ ἀποτόμως ἄφινε τὸν θρόνον του.

Ὅταν ἡ ὑποδοχὴ τὸν ἐκούραζεν, ἐσήκωνεν ἐν παρατέτασμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ὀπισθεν του. Κανεὶς δὲν τὸν ἠκολούθει. Εὐρίσκετο τότε εἰς ἐν τετρά-γωνον μικρὸν σαλονάκι. Ἐκεῖ ἐτέντων τὰς χεῖρας καὶ ἐπρόφερε μερικὰς ὕβρεις κατὰ τῶν ἀθλίων εὐ-ρωπαίων καὶ ὄλων τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι μ' αὐτὰς τὰς συνηθείας των τὸν ἠνάγκαζον νὰ κάμῃ καθ' ἑβδομάδα ὑποδοχὰς. Μετὰ ταῦτα ἠνοίγε μίαν θύ-ραν, ἡ ὁποία ἦτο σχεδὸν ἀδιόρατος καὶ σκιρτῶν ἐκ χαρᾶ ὅπως τὰ παιδιά ὅταν σωθοῦν ἀπὸ τὴν ποινήν των, εἰσηρχετο εἰς ἐν κυκλοτερές σαλονάκι μὲ παραπετάσματα ἀνοικτόχροα, εἰς τὸ ὁποῖον μι-κρὰ πύρανα εἶχον ἀρώματα.

Ἐν διβάνιον κυκλοτερές εὐρίσκετο εἰς τὰς πλευ-ρὰς ἀφειδῶς σαρμένον μὲ προσκεφάλια, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων συνέτρεξαν αἱ ἱκανότεραι ἐργάτριαι τῆς Σμύρνης, τῆς Θεσσαλονικῆς καὶ τῆς Προύσης.

Ἐρρίπτετο εἰς τὸ διβάνιον καὶ ἀπεμάκρυνε μὲ ὀργὴν τὰ προσκεφάλια. Ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀνίας, ἡ ὁποία τὸν κατελάμβανεν, ἦτο ἡ ἐνδειξις τῆς δεσποτικῆς ἰσχύος καὶ τῆς πραγματικῆς ἀδυ-νομίας, ἡ ὁποία συνεδνάζετο εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐξηκονταετοῦς τούτου μονάρχου.

(ἀκολουθεῖ)

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἰσχύουσιν ἐπὶ 70 ἔτη, κληρούμεναι κατὰ διμηνίαν

Εἰς τὴν ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΗΣ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1911

ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει

φρ. 150,000

ἘΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ

ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

Γρ. ἀργυρᾶ 166

Δι' ἀγορὰς ἀποιαθήτωσαν πρὸς τοὺς κκ. P. Addally et Cie, Χουριετ Χάν, ἀρ. 14, 15 Γαλατᾶ, Κωνσταντινουπόλιν. Οἱ εἰ- τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ παρα- καλοῦνται νὰ προσεβάσωσι τὸ τίμημα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς μανταπόστ ἢ διὰ τσεκ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ : “ Η ΓΥΝΗ ”

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

με ποικίλας και αφθόνας συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ὀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεποῦς καὶ γνωστοτάτου τῆς πόλεώς μας ἱατροῦ κ. Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΟΥ, διευθυντοῦ τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἰπποκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἀπ’ Όλα».

Οὐδεμία κόρη, οὐδεμία νεάνις, οὐδεμία γυνὴ πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν’ ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ τῆς χαρίσῃ : διαρκῆ ὑγείαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφρῖγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τιμὴ τόμου γρόσια 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται : Ἐν Πέραν : Γραφεῖα «ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ», ὁδὸς Χατζη-Ἀχμέτ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατῇ : Γραφεῖα τοῦ «ἈΠ’ ΟΛΑ», Περμπολά-ζαροι, Σαασιή χάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῆ Διευθύνου τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ». Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ . . .

(συνέχεια χωρὶς τέλος)

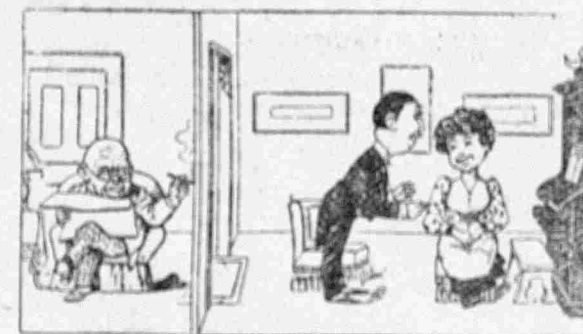
Ὁ Τοτὸς ἀρχετὰς ἡμέρας ἐθριάμβευσε τὸ τέχνασμα τοῦ μολτὸκ ἐπέφερε σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἦμποροῦσε πλέον ἀνενόχλητα νὰ βλέπῃ τὴν Κικὴν καὶ ν’ ἀνταλλάσσου μαζί της ὅσα φιλιὰ ἤθελον. Αὐτὸς εἶχε πειὰ ἀποκτήσει φήμην «καλοῦ παιδιοῦ» καὶ ἡ Κικὴ ἦτο τόσο φρόνιμη!

Μίαν ἡμέραν, ἦτο Μάϊος, ὁ Τοτὸς, ὅπως συνήθιζεν, ἐπῆγε νὰ εἴρῃ τὴν Κικὴν τοῦ ἡῦρεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πιάνου, ἀλλὰ τί δυστυχία! ὁ πατέρας ἦτον εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον ἡ πόρτα δὲν ἦτο κλεισμένη καὶ ἐπὶ πλέον τὸ μολτὸκ ἔλλειπε — δίδουν καὶ τὰ σκυλλιά συνεντεύξεις.



Τί νὰ κάμουν; Ὁ ἔρωσ τοὺς εἶχε κακοσυνηθίσει. Ἐπρεπε τάχα νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις χωρὶς ἐξομολογήσεις, χωρὶς φιλιὰ;

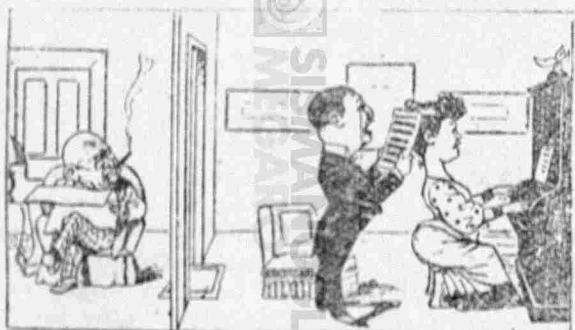
Ἐξαφνα ἐρχεται εἰς τὸν Τοτὸν μία ἰδέα — ἔχουν καὶ οἱ ἄνδρες τὰς ἐμπνεύσεις των — σηκώνεται καὶ — Δεσποινίς, τῆ λέγει μὲ τρόπον, ποῦ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ πατέρας της, θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχὴς ἂν σὰς ἤκουον νὰ παίζετε πιάνο ἔγώ, ἂν θέλετε, σὰς συνοδεύω.



Ἡ Κικὴ μετριοφρόνως ἐδέχθη καὶ κάθεται εἰς τὸ πιάνο, ἐκλέγον μίαν σοννάτα γνωστοῦ μουσικοσυνθέτου καὶ ἀρχίζει ἡ Κικὴ τὸ πιάνο καὶ ὁ Τοτὸς τὸ ἄσμα.

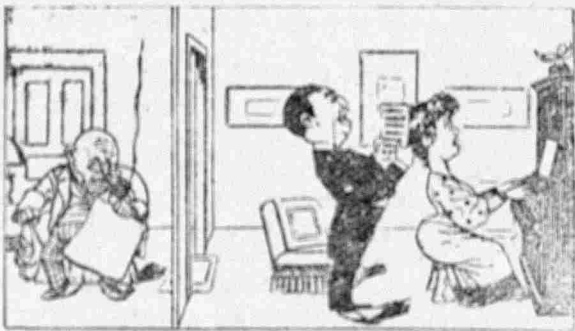


Τί λαμπρὰ συμφωνία! Τὴν αὐτὴν γνώμην δὲν εἶχεν ὁμοῦ καὶ ὁ πατέρας, διότι ἀφήκε τὴν ἐφημερίδα του καὶ στρέφει τὰ μάτια ἀνήσυχος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πιάνου.

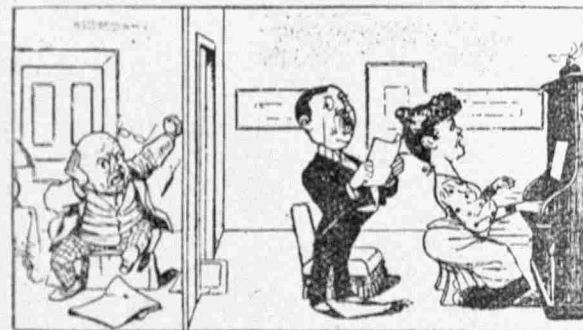


Ὁ Τοτὸς ἐνθαρρύνεται καὶ ἀνεβάζει τὴν φωνήν ἡ Κικὴ προσθέτει μερικὰς παραφωνίας μὲ τὸ πιάνο της καὶ μὲ τὴν μελωδικὴν της φωνήν.

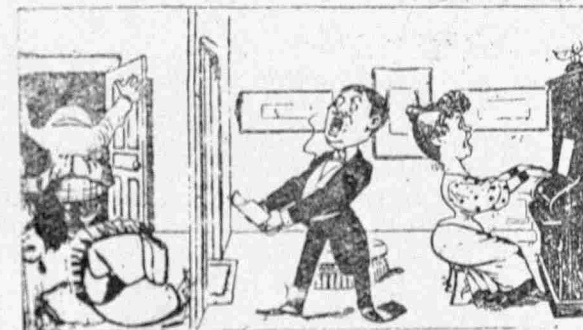
Ὁ ἐνθουσιασμός των ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἐνῶ ἡ ἀπελπισία τοῦ γέρου πατέρα εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀπροχώρητον.



Μιὰ ματιὰ ἤρκεσεν εἰς τὸν Τοτὸν διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐντύπωσιν. Λαμβάνει νέον θάρρος, ἀνεβάζει τὴν φωνὴν του, κάμνει δύο-τρεις λαρυγγισμούς ἡ Κικὴ τὸν βοηθεῖ μὲ μερικὰ φάλτσα ἀκόμη.



Ὅλο τὸ σπῆτι βούζει ἀπὸ τὰς φωνὰς των. Ὁ γερο-πατέρας δὲν ἀντέχει πειὰ πετᾷ τὴν ἐφημερίδα του, τὰ γυαλιὰ του, ἀναποδογυρίζει τὴν πολυθρόνα του καὶ φεύγει γιὰ νὰ σωθῆ, ἐνῶ ὁ Τοτὸς βγάζει τοὺς τελευταίους μελωδικούς τόνους καὶ τὸ πιάνο τινάσσεται ἀπὸ τὰ κόντρα μπάσα.



Ἡ μουσικὴ συναυλία ἐτελείωσεν . . . ἐτελείωσε διὰ ν’ ἀρχίσῃ ἡ συναυλία τῶν ἐξομολογήσεων καὶ τῶν ἐναγκαλισμῶν!

Τί γλυκεῖα συναυλία!



ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ ΕΙΣ ΚΟΜΨΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΤΟΜΟΝ

Δε’ ἐκείνους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι δὲν κατόρθωσαν νὰ παρακολουθήσωσι τὸ πρωτότυπον τοῦτο μυθιστόρημά μας,

δε’ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὰς ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ν’ ἀποκτήσωσι τοῦτο εἰς βιβλίον, **προβλεπόμεν προσεχῶς εἰς τὴν ἐκδόσιν του.**

ΕΠΕΙΔΗ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδοθησομένων ἀντιτύπων θὰ εἶναι ὀρισμένος, παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν, ὅπως δηλώσωσιν ἡμῖν τοῦτο ἐγκαίρως. Τὸ βιβλίον θὰ τεθῆ ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὐθὺς ὡς ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφῶν συμπληρωθῆ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

Ἐκ τῶν ἐπιχορηγιῶν δεκτὰ καὶ γραμματόσημα.

Τιμῆται γρ. 5
προπληρωτέων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ . . . ΕΠΙΛΗΣΜΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐγγραφέντων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐπιθεωρήσει ὑπάρχουσι καὶ τινες, οἱ ὅποιοι ἐλησμόνησαν ὅτι τὸ φύλλον, τὸ ὅποιον ἐζήτησαν νὰ λαμβάνουν, ἔχει καὶ ἀντίτιμον καὶ διὰ τὸν μὲν ἢ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἀπέστειλαν μέχρις ὥρας αὐτό. Ἐτεροὶ ἐλησμόνησαν τοῦτο ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς πρώτης ἐξαμηνίας. Ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα δι' ἰδιαιτέρων ἐπιστολῶν νὰ τοῖς ὑπενθυμίζωμεν τοῦτο, θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματά των, μὴ δυνάμενοι ἄλλως νὰ κεντήσωμεν τὴν ἀσθενῆ αὐτῶν μνήμην.

Ἐπάρχουν καὶ μερικοὶ τῶν κ. κ. ἀνταποκριτῶν μας, οἱ ὅποιοι θεωροῦσι καλὸν νὰ καθυστεροῦν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀποστολὴν τῶν εἰσπραξέων των. Δηλοῦμεν πρὸς αὐτοὺς ὅτι διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἐκδούλευσιν, τὴν ὅποιαν μᾶς παρέχουν, θὰ καταφύγωμεν εἰς τὰς στήλας τοῦ ἡμερησίου τύπου. Εἶναι κρίμα ὁ κόσμος νὰ μὴ μάθῃ τὰ τιμαλφῆ των ὀνόματα.

Μερικοὶ, εὐτυχῶς ὄχι ὅλοι, συνήθισαν νὰ βλέπωσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας μόνον καθήκοντα, λησμονοῦντες ὅτι τὰ καθήκοντα ταῦτα κατ' ἀνάγκην συνοδεύονται καὶ ἀπὸ τινὰ δικαιώματα. Τοῦτο εἶναι γενικὸς κανὼν, εἰς τὸν ὅποιον μοναδικὴν ἐξαιρέσιν δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἡ δημοσιογραφία. Τὸ «Ἄσ' Ὅλα» εἶναι προθυμότερον, μὴ φειδόμενον κόπων ἢ θυσιῶν, ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ἐχάραξεν, εἶναι διατεθειμένον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά του, ἀλλὰ καὶ παρ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσίν του δὲν θὰ δυνηθῇ ἐπὶ πολὺ νὰ ἐξυπηρετῇ καὶ τοὺς ἐπιλήσμονας τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἄς τὸ μάθωσιν οὗτοι διὰ νὰ μὴ ἐπιρρίψωσι κατόπιν τὰς εὐθύναις εἰμὴ εἰς ἑαυτούς.



Καλλοναὶ τῆς δημοκρατίας τῆς Χιλῆς

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. — Τὴν προσεχῆ τετάρτην ἀναχωρεῖ διὰ Βιέννην καὶ Παρισίους ὁ διαπρεπὴς τῆς πόλεώς μας ἰατρός, διευθυντὴς τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἰπποκράτης» καὶ ἡμέτερος προσφιλεῖς συνεργάτης, κ. Μ. Μωυσειδῆς. Κατὰ τὴν εἰς τὰς μεγαλοπόλεις διατριβὴν τοῦ ὁ κ. Μ. Μωυσειδῆς θὰ παρακολουθήσῃ τὰς γενομένας προόδους τῆς ἐπιστήμης εἰς τὸν κλάδον αὐτοῦ. Τῷ εὐχόμεθα καλὴν ἐπάνοδον.

— Ὁ γνωστότατος ἀνὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον μουσουργὸς κ. Κίμων Μπέλλας ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν Τρίτην διὰ μικρὰν ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον περιοδείαν πρὸς διάδοσιν τῶν φιλολογικῶν καὶ μουσικῶν αὐτοῦ ἔργων.

— Ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, μέσον Μασσαλίας, εἰς Παρισίους ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν καὶ γνωστὸς διοργανωτὴς ἐκδρομῶν κ. Θωμᾶς Βαλαᾶς, χάριν τῆς κατὰ τὸν προσεχῆ Αὐγούστον γενησομένης ἐκδρομῆς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Παρισίους.

Ὀνοματικὴ ἑορτὴ. — Σήμερον ἄγει τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Ἅγιος Μογλενῶν κ. Κωνστάντιος. Εἰς τὸν διαπρεπῆ φίλον ἡμῶν ἱεράρχην, τὸν μετ' ἐνθέου ζήλου ὑπηρετοῦντα ἐν τῇ ἐν ἡ ἐτάχθη ἐπαρχίᾳ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας, εὐχόμενοι αὐτῷ ὑγίαν ἀμετάπτωτον. — Ε.

Χρῆσμα. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδέχθησαν, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ Καθολικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν χάριν τοῦ χρίσματος τὰ προσφιλεῖς θυγάτρια τοῦ κ. Ζ. Ἀλβέρτου, ὑπαλλήλου τῆς εταιρίας τῶν ὑδάτων καὶ καλοῦ ἡμῶν φίλου, Λουίζα καὶ Χριστίνη. Ἀνάδοχος τῆς μὲν Λουίζης ἐγένετο ἡ κυρία Δέσποινα Ζαδαΐνια, τῆς δὲ Χριστίνης ἡ κυρία Ἐλένη Σκλάβου.

Γάμοι. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια συγγενῶν καὶ φίλων, ἐτελέσθησαν ἐν Φλωρίνῃ οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου κ. Νικολάου Πύρτα μετὰ τῆς ἐκ Μεγαρόβου χαριτοβούτου δεσποινίδος Ἀφροδίτης Ἀγγελίνας. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχομαί βίον ἀνθόσπαρτον καὶ μεστὸν παντὸς ἀγαθοῦ. — Ι. Κ. Θ.

Θάνατοι. — Ἐν νεαρῳτάτῃ ἡλικίᾳ, τῇ 16 τῷ ἀπεβίωσεν ἐν Πέραν ἡ Αἰκατερίνη Γ. Μαργαρίτη, σύζυγος τοῦ εὐφήμου γνωστοῦ ἐμπόρου τῶν οἴνοπνευμάτων καὶ ἐκμεταλλευτοῦ ξενοδοχείων κ. Γεωργίου Μαργαρίτη, ὃν καὶ συλλυπούμεθα ἐκ καρδίας.

Ἐξ Ἀγαθουπόλεως : Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν ἡμῶν ἡ Α. Ε. ὁ νομάρχης Ἀδριανουπόλεως, εἰς τὸν ὅποιον ἐγένετο μεγάλη ὑποδοχὴ. Τὴν Α. Ε. μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῆς ἐφιλοξένησεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὁ ἐκ τῶν συμπατριωτῶν ἡμῶν κ. Π. Νικολαΐδης. — Ἀγαθ.

«Δήμητρα». — Διαλυθείσης τῆς εταιρίας, ἣτις ἀνέλαβε τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Γεωργός», τοῦ ὁποῦ ἀνηγγεῖλαμεν τὴν ἐκδοσιν, ἀντ' αὐτοῦ ἤρχισεν ἐκδιδομένη ἡ «Δήμητρα» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ι. Α. Χατζοπούλου. Τὸ δεκαπενθήμερον τοῦτο περιοδικόν, διακρινόμενον διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῆς ὕλης του, συνεχίζει τὴν ὕλην καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ «Γεωργοῦ», εἶναι δὲ χρησιμώτατον διὰ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν γεωργίαν, παραγωγὴν καὶ βιομηχανίαν. Συνιστῶμεν τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ εἰς πάντα φίλον τῆς γεωργίας. Ὅροι συνδρομῆς: γρόσια 30 διὰ τὴν Τουρκίαν. Γραφεῖα: Γαλατᾶ, Φερμελετζιλέρ, Γενή-χάν, 4 καὶ 5.

«Υπνωτισμός». — Τοῦ Δ' Paul Marrin ἐξεδόθη μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Γ. Χριστοφορίδου. Τὸ ἔργον, ἐκ 230 σελίδων συγκείμενον, περιλαμβάνει τὰ ἐξῆς κεφάλαια: Ἀρχαῖος ὑπνωτισμός, νεώτερος ὑπνωτισμός, δεκτικοὶ ὑπνωτισμοί, φαινόμενα ὑπνωτισμοῦ, ὑπνωτικαὶ ὑποβολαί, ὁ ὑπνωτισμὸς ἀπὸ θεραπευτικῆς, παιδαγωγικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως. Ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν συγχρόνων ἡθῶν. Τὸ βιβλίον τιμᾶται γρ. 8, διὰ τὰς ἐπαρχίας 9, πωλεῖται δὲ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἐμμ. Σαρηγιάννη ἐν Γιουξέκ Καλδερήμ, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Γαλατᾶ, Πόλεως καὶ Πέραν.

«Φιλία». — Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τῆς 10 Ἀπριλίου τοῦ καλοῦ τούτου δεκαπενθήμερου ἐν Καστελλορίζῳ περιοδικοῦ. Περιεχόμενα: Ἡ πατρίς μας, ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ Α. Σ. Διαμαντάρου, αἱ προρρησεις καὶ ὄπτασιαι, ὑπὸ Κ. Σπυρίδου, Πασχαλιάτικο ποίημα, ὑπὸ Π. Μ. Πετρίδου κλπ. Συνδρομὴ ἐτησίαι φρ. 5.



ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ ἀθανασία τοῦ Γεωργῆφ.

Τυχρὸς ἄνθρωπος ὁ Γεωργῆφ. Τύχη βοννό!... Κατέκτησε τὴν ἀθανασίαν, χωρὶς νὰ κουρασθῇ, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ἀνδρείαν, χωρὶς νὰ δεῖξῃ αὐτοθυσίαν, ἡρωισμόν. Τὸ ὄνομά του διαλαλεῖ ὁ κόσμος ὅλος. Ὁ Γεωργῆφ! Κοινὸς ἄνθρωπος, Βούλγαρος ἀξιωματικός. Τὸν ἤρρε ἓνα τουρκικὸν βόλι καὶ *πάρτον κατω*, ἢ μᾶλλον *πάρτον ἐπάνω*, διότι ἐκ τῆς ἀφανείας ἐξυψώθη καὶ ἔγεινε τὸ ὄνομά του μέγα, πάγκοινον εἰς ὅλα τὰ βασίλεια, μαζὴ μὲ τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος...

Ὁ Γεωργῆφ! Ἐδοξάσθη τὸ ὄνομά του ἡ ἱστορία, ἡ βουλγαρικὴ, τὸν ἐπολιτογράφησε μεταξὺ τῶν ἡρώων, μεταξὺ τῶν μαρτύρων. Τῶν Βουλγάρων ὅλων τὰ χεῖλη ὑμολογοῦν τὸν «γενναῖον στρατιώτην», τὸ «θῦμα τοῦ καθήκοντος», τὸν «ἐνδοξον ἀγωνιστὴν τῆς πατρίδος». Εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅλου τοῦ κόσμου ἐδόθησαν περιγραφαὶ τοῦ «τραγικοῦ του θανάτου». Νόται δύο Κυβερνήσεων, τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἀντηλλάγησαν διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἐπιτροπαὶ διωρίσθησαν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ τρόπου τοῦ θανάτου του καὶ μικροῦ δειν καὶ πόλεμον νὰ προκαλέσῃ ὁ φόνοσ του.

Κατέκτησε τὴν ἀθανασίαν ὁ πρῶν ἄσημος ἀξιωματικός, χωρὶς νὰ κοπιᾷσῃ.

Αὐτὸ λέγεται νὰ ἔχῃ κανεὶς τύχην εἰς τὸν κόσμον αὐτόν...

Ἐσπούδασεν ὅπως ὅλοι οἱ συναδέλφοί του. Ἐγεννεν ἀξιωματικός, ὅπως πολλοὶ τῶν συναδέλφων του. Γενναῖος ἦτο; Ἄγνωστον. Ἐν τῇ ζωῇ δὲν εἶχεν ἐκδηλώσει τὸν χαρακτήρα του. Εἰς πόλεμον δὲν ἔλαβε μέρος. Αἴφνης μπουμ! Ἐνα βόλι τουρκικὸν τὸν ῥίπτει νεκρὸν. Μαγικὸν ἦτο τὸ βόλι ἐκεῖνο. Ὁ Γεωργῆφ μετεμορφώθη εἰς «γενναῖον», εἰς «ἥρωα» καὶ εἰς... «μάρτυρα». Ἡ δόξα νεκρὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν περιέλαβε καὶ τὸν περιέβαλεν, ἀφοῦ ἡ μήτηρ γῆ τὸν ἐδέχθη.



Ὁ Γεωργῆφ! Ἐνας Βούλγαρος λοχαγὸς, συνήθης τύπος στρατιώτου. Ἡ Μοῖρα ὅμως τὸν προώ-

ριζεν «ήρωα», τὸ μαρτυρολόγιον «μάρτυρα». Καὶ αὐτὰ τοῦ τὰ ἔδωκε κρυμμένα εἰς ἓνα βόλι. Ἄλλὰ τί βόλι! Ἄν τὸ βόλι αὐτὸ τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἐν καιρῷ ἐπισημοῦ πολέμου, δὲν θὰ εἶχε καμμίαν σημασίαν. Μεταξὺ τῶν τόσων νεκρῶν θὰ ἦτο καὶ ὁ Γεωργηφ. Ἀπαρατήρητος θὰ παρέμενε ὁ νεκρὸς Βούλγαρος λοχαγός, θὰ τὸν ἔκλαιε μόνον ἡ οἰκογένειά του, οἱ φίλοι του, καὶ γαίαν ἔχοι ἐλαφράν!

ὑποθέσατε, ἀκόμη, ὅτι ὁ θάνατός του προήγαγετὸ ἀπὸ ἀσθένειαν. Καὶ ἐδῶ τίποτε. Τοῦ λοχαγοῦ ὁ θάνατος δὲν θὰ ἦτο ἐθνικὴ ἀπώλεια. Τὸ ἔθνος τὸ βουλγαρικὸν δὲν θὰ τὸν ἔκλαιε.

Καὶ ὁμοῦ τὸ ἔθνος τὸ βουλγαρικὸν τὸν κλαίει τώρα μὲ πύρινα δάκρυα, νεκρολογίαὶ μαυρίζουσι τὸ χαρτὶ τῶν βουλγαρικῶν ἡμερησίων, καὶ ὁ μικρὸς Τσάρος συλλυπεῖται διὰ θερμῶν τηλεγραφήματός τὴν οἰκογένειαν τοῦ «μεγάλου πατριώτου».

Ὡ τὸ θαυματουργὸν βόλι! Ἐτίμησεν. Ἐδόξασεν. Ἐκλείσε...

ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΝ ΓΙΟΥΣΕΚ-ΚΗΛΔΙΡΙΜ ΣΦΡΑΓΙΔΟΠΟΙΕΙΟΝ
Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 606 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΟΔΟΥ.

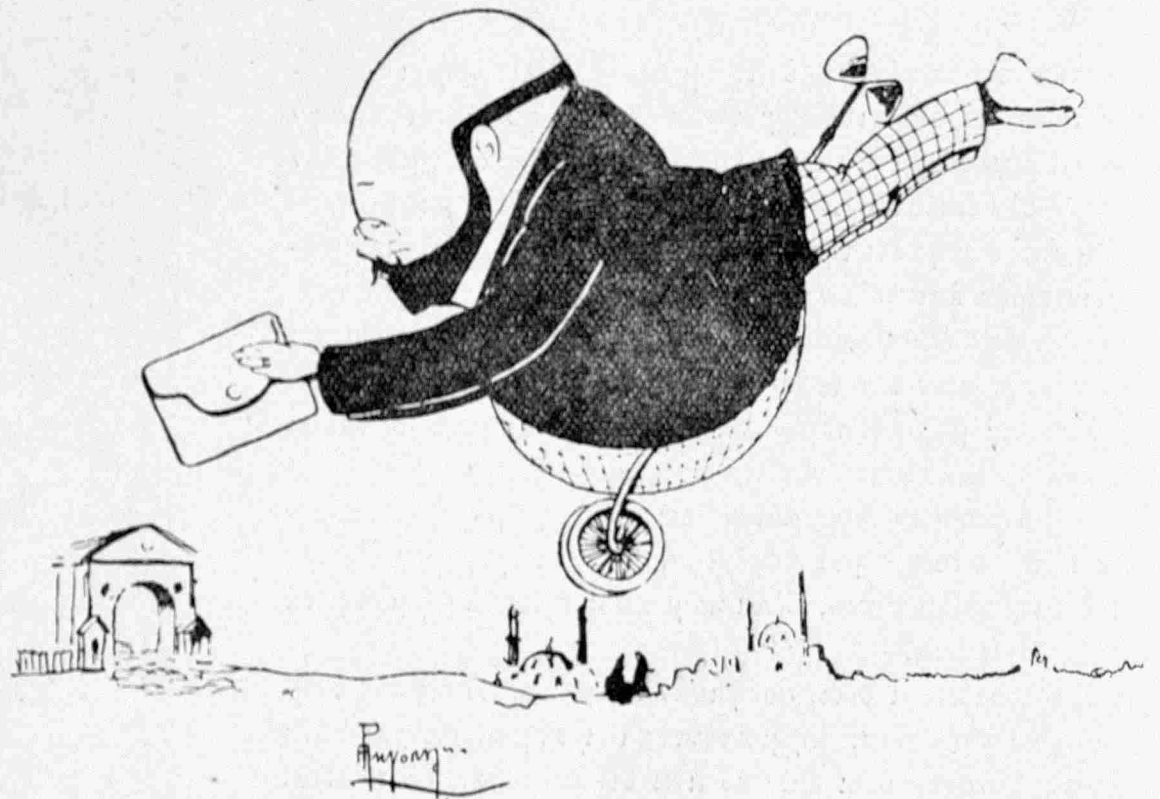
ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΠΕΛΛΑ
ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδοθέντες ἀριθμοί:

1. Πόνος Ψυχῆς — Νυκτιφθία.
2. Ἀποχαιρετισμὸς — Ἄσμα.
3. Χορὸς Σουλφίδων — Βάλς.
4. Ἐμβατήριον Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων — Ποίησις καὶ μουσικὴ ἰδίῳ.
5. Capriccio — Pour piano.
6. Charlotte — Polca.
7. Marche Triomphale
8. Pensées Tristes
9. Τὰ τραγούδια τοῦ Στρατιώτη
10. Marche Funebre.

Ἐκαστος ἀριθμὸς γρ. 5, οἱ 12 ὁμοῦ γρ. 47½.

Οἱ βουλόμενοι ἀποσταθίωσαν εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Τύπου: Πέραν, Ἀϊναλῆ-Ἰεσομέ, Ἀραριμάν Καραγιάννη, ἀρ. 5.



Νέον ἀεροπορικὸν διαγώνισμα ἀπὸ Βουλῆς μέχρις Ὑψηλῆς Πύλης. Νικητὴς: Χακκῆς.

THE "PATRIOTIC" s/s C^o LIMITED
London-Constantinople

ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΛΙΜΙΤΕΔ

Ἡ «ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ»

Λονδίνον — Κωνσταντινούπολις.

Γραμμὴ Πανόρμου. — Δις τῆς ἑβδομάδος, Τετάρτην καὶ Σάββατον, διὰ Πέραμον καὶ Πάνορμον.

Γραμμὴ Ἀσράκης. — Δις τῆς ἑβδομάδος, Τετάρτην καὶ Σάββατον

Γραμμὴ Θεσσαλονίκης. — Ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος μὲ προσέγγισιν εἰς Καλλιπόλιν, Δαρδανέλλια, Δεδεαγάτις, Καβάλλαν, Ἄγ. Ὄρος, Θεσσαλονικην.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον ἐν Γαλατῇ, προκυμαία, Κουτὼ Χάν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

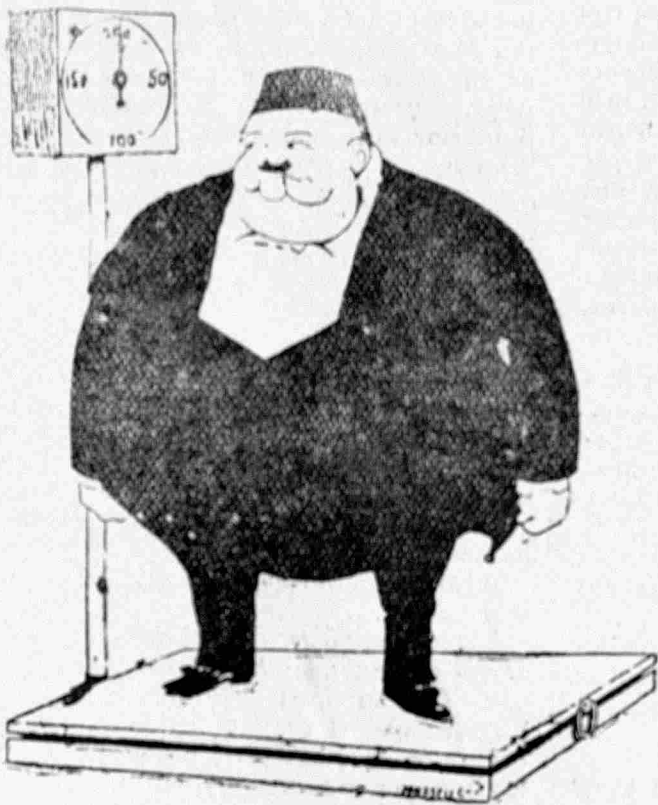
Ἔχετε οἰανδήποτε ἀπορίαν ;
Θέλετε νὰ λάβητε θετικὰς πληροφορίας περὶ οἰουδήποτε προσώπου ;
ἐμπορεύματος ;

Ζητήματος στρατολογικοῦ κλπ. κλπ.
Γράψατε εὐκρινῶς τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν διεύθυνσίν σας, ἐγκλείσατε ἅπαντα ἐντὸς φακέλλου μὲ 10 γρασίαν γραμματόσημα εἰς τὴν διεύθυνσιν :

Pera, Postes Turques, Boite No 20

Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ ἔχετε σαφεστάτην ἀπάντησιν περὶ τοῦ αἰτουμένου.

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ
ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ
ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ Θ. ΒΑΛΛΑΑΣ



Κατόπιν τούτου πῶς οἱ λόγοι μου νὰ μὴ ἔχουν κάποιαν βαρύτητα ; . . .



Τὰ νευρόσπαστα τῶν Βαλκανίων.



Οὐφ ! ἴδρωσα ὡς ποῦ νὰ τοὺς μαζέψω τοὺς 110.

(Καλέμ)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τηλ. «Ἐμπορικόν» Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σακ — Ὑπεύθυνος Ἄρ. Δ. Χρησιδῆς.